

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • JULI 2011

Liahona

**Latinamerikanske
pionerer, s. 16**

Velg en vei i livet, s. 42

**Skriftstedet som forandret alt,
s. 50**

Oksen og templet, s. 68

Håpet om Sion, av Miroslava Menssen-Bezakova

Mange siste-dagers-hellige reiste vestover til Saltsjødalen i midten av det 19. århundre. Mange år tidligere, 1. august 1831, talte profeten Joseph Smith til de hellige i Missouri og ga dem håp om en fremtid i Missouri og for deres endelige reise vestover.

Herren sa i en åpenbaring til profeten:

«For etter stor trengsel kommer velsignelsene. Derfor kommer

dagen da dere skal bli kronet med stor herlighet. Timen er ikke ennå, men er nær for hånden.

Husk dette som jeg forteller dere på forhånd, så dere kan bevare det i deres hjerte og motta det som skal følge» (1Ep 58:4–5).

Her ser vi noen av dem som forble trofaste, og de representerer alle som gikk fremad i tro for å bygge Sion.

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Bror, jeg er forpliktet**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøkende lærerinnere budskap: Kom til templet og gjør krav på dine velsignelser**

HOVEDARTIKLER

- 16 Mi Vida, Mi Historia**
Historier om tro og omvendelse av ti latinamerikanske siste-dagers-hellige.
- 22 Tro til å besvare kallet**
Av eldste Jeffrey R. Holland
Overbevisningen som fikk pionerene til å bosette seg i øde områder, kan inspirere oss til å gi vårt beste i Guds arbeid.
- 29 «Som jeg har elsket dere»**
Av Barbara Thompson
To egenskaper kjennetegner oss som Jesu Kristi disipler.
- 32 Troens øyer: En historie om flid**
Av Adam C. Olson
Familien Coilas' flytende øy representerer fysisk det de prøver å bygge opp åndelig for sin familie.
- 36 Ikke bekymret for vann**
Av Adam C. Olson
Joseph var redd for å komme under vann i dåpen. Men familien hjalp ham å overvinne frykten.

AVDELINGER

- 8 Små og enkle ting**
- 10 Vi taler om Kristus: Drikk rikelig av det levende vann**
Av Matthew Heaps
- 12 Hva vi tror på: Arbeid er et evig prinsipp**
- 14 Tjeneste i Kirken: Kalt av Gud**
Av Ramona Dutton
- 15 Våre hjem, våre familier: En kjærlig mors misjon i livet**
Av Peiholani Kauvaka
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 75 Nytt fra Kirken**
- 79 Ideer til familiens hjemmeaften**
- 80 Til vi ses igjen: I år er den ugress – dra den opp**
Av Mont Poulsen

OMSLAGSSIDEN
Forsiden: Foto: Mark J. Davis.
Siste omslagsside: Foto: Kent Miles.

42 De talte til oss: Sett i gang

Av eldste Von G. Keetch

En historie om brannmenn på et fjell kan lære oss å motta inspirasjon i livet.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.
Tips: Vogner, hei!

58

46 Rett på sak

48 Plakat: Sladder

49 Vår verden

50 Derfor vet jeg: Svaret i vers åtte

Av Angelica Nelson

52 Vår pionerarv som vi hedrer

Av president Thomas S. Monson

Vi kan lære meget av våre første pionerforfedre.

54 De hjelper hverandre i India

Av eldste Charles og søster Carol Kewish

Unge og unge voksne hjalp til med å lindre lidelsen til dem som ble berørt av flommene i det sydlige India.

56 Fra misjonsmarken: Ett menneskes søppel er en annens skatt

Av Andrej Bozhenov

58 Bare fortsett å svømme

Hvordan taklet en av de beste unge svømmere på New Zealand sin fars uventede død?

61 Et spesielt vitne: Hvorfor er det viktig å tjene andre?

Av eldste Dallin H. Oaks

62 Viser deg vei hjem

Av president Henry B. Eyring

Vår kjærlige himmelske Fader har plassert redningsmenn på veien for å hjelpe oss å vende hjem til ham igjen.

64 Bring Primær hjem: Templet er Guds hus

Av JoAnn Child og Cristina Franco

66 Pionerdager på Tahiti

Av Maria T. Moody

Se hvordan tahitiske barn feirer pionerdagen.

67 Vår side

68 Kallet

Av Corine Pugh

Isaac, Taurus og Nauvoo tempel.

70 For små barn

74 Husk konferansen-kort

JULI 2011 ÅRG. 75 NR. 7
LIAHONA 09687 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges offisielle norske tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshiniko Kikuchi

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaksjonsmedarbeidere: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Kunsterisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produksjon: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Øversettelse: Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kyrka Av Sista Dagers Heliga, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller e-post til: liahona@ldschurch.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Asmund H. Hernes

Reistadlia 36

3425 REISTAD

Tlf.: 32 84 25 58

Nyhetsredaktør: Asmund H. Hernes

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, fransk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.
Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til leilighetsvis, ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2011 Vol. 75 No. 7. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mer på Internett

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

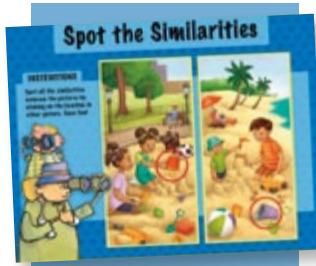
Familien Coila bor på en flytende øy på Titicaca-sjøen. Øya er laget av rør. Å vedlikeholde den er en leksjon om flid (se side 32). Se flere bilder på www.liahona.lds.org.

FOR UNGDOM

Tolv år gamle Monica Saili er en av de beste svømmere på New Zealand. Da hennes far døde uventet, lærte hun at «tunge saker kan gjøre oss sterkere. Man må bare fortsette å svømme» (se side 58). Se flere bilder på www.liahona.lds.org.

FOR BARN

Du kan finne aktiviteter for barn på www.liahona.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale finnes på mange språk på www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Arbeid, 12, 32

Den hellige ånd, 42, 47

Dåp, 36, 46

Familie, 15, 32, 39, 58, 67, 70

Faste, 9

Forpliktelse, 4, 22, 50, 58

Hjelpeforeningen, 7

Inspirasjon, 42

Jesus Kristus, 10, 29

Kall, 14, 68

Kirkens historie, 9

Kjærlighet, 29

Lydighet, 22, 58, 80

Medier, 47

Mild barmhjertighet, 41

Misjonærarbeid, 56

Mormons bok, 38, 49, 56

Morsrollen, 15

Omvendelse, 16, 40

Oppstandelsen, 39

Pionerer, 22, 40, 52, 66

Skriftstudium, 50

Sladder, 48

Templer, 8, 64, 67, 70

Tjeneste, 29, 54, 61, 62, 68

Tro, 22, 32

Vitnesbyrd, 16, 38, 50

BROR, jeg er forpliktet

To unge brødre sto øverst på en klippe med utsikt til det klare vannet i en blå innsjø. Dette var et populært sted for stuping, og brødrene hadde ofte snakket om å hoppe derfra – noe de hadde sett andre gjøre.

Begge ønsket å hoppe, men ingen ønsket å være den første. Klippen var ikke veldig høy, men for de to unge brødrene syntes avstanden å øke hver gang de begynte å lene seg frem – og motet avtok raskt.

Endelig satte den ene broren foten på kanten av klippen og beveget seg beslutsomt fremover. I samme øyeblikk hvisket broren: «Kanskje vi skal vente til neste sommer.»

Men den første brorens drivkraft trakk ham allerede fremover. «Bror», svarte han, «jeg har bestemt meg for å gjøre det!»

Han plasket ned i vannet og kom raskt opp til overflaten med et seierrikt rop. Den andre broren fulgte straks etter. Etterpå lo begge av den første guttens siste ord før han kastet seg ut i vannet: «Bror, jeg har bestemt meg for å gjøre det.»

Forpliktelse ligner litt på å stupe ut i vannet. Enten har du forpliktet deg eller ikke. Enten beveger du deg fremover, eller du står stille. Det er ikke noe som heter halvveis. Vi møter alle avgjørende øyeblikk som forandrer resten av livet for oss. Som medlemmer av Kirken må vi spørre oss selv: «Vil jeg hoppe eller bare stå på kanten? Vil jeg gå i gang eller bare kjenne på vannets temperatur med tærne?»

Noen synder blir begått fordi vi gjør feil. Andre synder blir begått fordi vi ikke gjør noe. Å være bare litt forpliktet

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

overfor evangeliet fører til frustrasjon, nedstemthet og skyldfølelse. Dette skulle ikke gjelde oss, for vi er et paktsfolk. Vi inngår pakter med Herren når vi blir døpt og når vi går inn i Herrens hus. Menn inngår pakter med Herren når de blir ordinert til prestedømmet. Det kan ikke være noe viktigere enn å overholde en forpliktelse vi har inngått med Herren. La oss huske Rakels og Leas svar til Jakob i Det gamle testamente. Det de sa, var enkelt og rett frem og viste deres forpliktelse: «Alt det Gud har sagt til deg, gjør det» (1. Mosebok 31:16).

De som er bare delvis forpliktet, kan forvente bare å delvis motta vitnesbyrdets, gledens og fredens velsignelser. Himmelens sluser vil bare delvis kunne bli åpnet for dem. Ville det ikke være tåpelig å tenke: «Jeg vil forplikte meg 50 prosent nå, men ved Kristi annet komme vil jeg forplikte meg 100 prosent?»

Forpliktelse overfor våre pakter med Herren er en frukt av vår omvendelse. Forpliktelse overfor vår Frelser og hans kirke bygger opp vår karakter og styrker vår ånd, slik at når vi møter Kristus, vil han omfavne oss og si: «Vel gjort, du gode og tro tjener» (Matteus 25:21).

Det er en forskjell på det å ha til hensikt å gjøre noe, og det å gjøre det. De som bare har til hensikt å forplikte seg, kan finne unnskyldninger overalt. De som virkelig forplikter seg, møter sine utfordringer helt og holdent, og sier til seg selv: «Ja, det ville være en svært god grunn til å utsette det, men jeg har inngått pakter, derfor vil jeg gjøre det jeg har forpliktet meg til.» De søker i Skriftene og søker oppriktig veiledning fra sin Fader i himmelen. De aksepterer og foredler sine kall i Kirken. De er tilstede på sine møter.

De utfører sitt arbeid som hjemmelærere og besøkende lærerinner.

Et tysk ordspråk lyder: «Løfter er som fullmånen. Hvis de ikke holdes straks, forminskes de dag for dag.» Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har vi forpliktet oss til å være disipler. Vi har forpliktet oss til å følge vår Frelzers eksempel. Tenk hvordan verden vil bli velsignet og forvandlet til det gode når alle medlemmer av Herrens kirke lever opp til sitt sanne potensial – omvendt i sitt innerste og forpliktet til å bygge opp Guds rike.

På en måte står vi alle ved et avgjørende punkt og ser utover vannet. Det er min bønn at vi vil ha tro, gå fremover, møte vår frykt og tvil med mot og si til oss selv: «Jeg er forpliktet!» ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

«**E**n måte å hjelpe elevene å forstå prinsipper i evangeliet på, er å la dem tegne bilder. Tegning gir dem mulighet til å utdype og uttrykke det de forstår og føler for historier fra evangeliet og prinsipper som det snakkes om» (*Undervisning, intet større kall* [1999], 181). Overvei å lese artikkelen, drøfte prinsippet forpliktelse overfor evangeliet og deretter be dem som ønsker det, å tegne et bilde av en aktivitet i forbindelse med evangeliet som viser forpliktelse. Små barn kan trenge forslag til hva de kan tegne.

UNGDOM

Alt jeg kan gi

Av Alyssa Hansen

Jeg var urolig for hvordan jeg skulle greie å betale for det jeg ønsket å gjøre gjennom sommeren: kurs, arbeidsseminarer, sommerleirer osv. Jeg holdt på å gråte. Da minnes jeg alt jeg hadde lært om å ha tillit til Herren og stole på ham. Jeg bestemte meg for å overlate situasjonen i Herrens hender og stole på at hvis det var hans vilje, ville han sørge for en utvei.

Ikke lenge etterpå fant min mor en uinnløst sjekk fra en jobb jeg

hadde hatt tidligere samme år, og neste dag fikk jeg en liten pengepremie i posten for å ha vunnet annenplass i en konkurranse. Dette var et stort vitnesbyrd for meg om at Gud lever, at han elsker meg og bryr seg om meg og vil hjelpe meg.

Jeg ble så fylt av takknemlighet og kjærlighet til min himmelske Fader og Frelser. Jeg følte det som om jeg kunne sprenge! Jeg lengtet etter å vise hvor takknemlig jeg var,

å prise Gud så godt jeg kunne og dele denne følelsen. Andre har gjort dette ved å komponere en sang, skrive dikt eller male et bilde, men jeg følte meg ikke i stand til å gjøre noe av dette. Jeg forsto at det eneste jeg kunne gi som ville være en god nok pris, ville være mitt liv – å være «et forbilde for de troende» (1. Timoteus 4:12), å gi mitt liv til Kristus. Det er alt han ber om, og det er alt jeg kan gi.

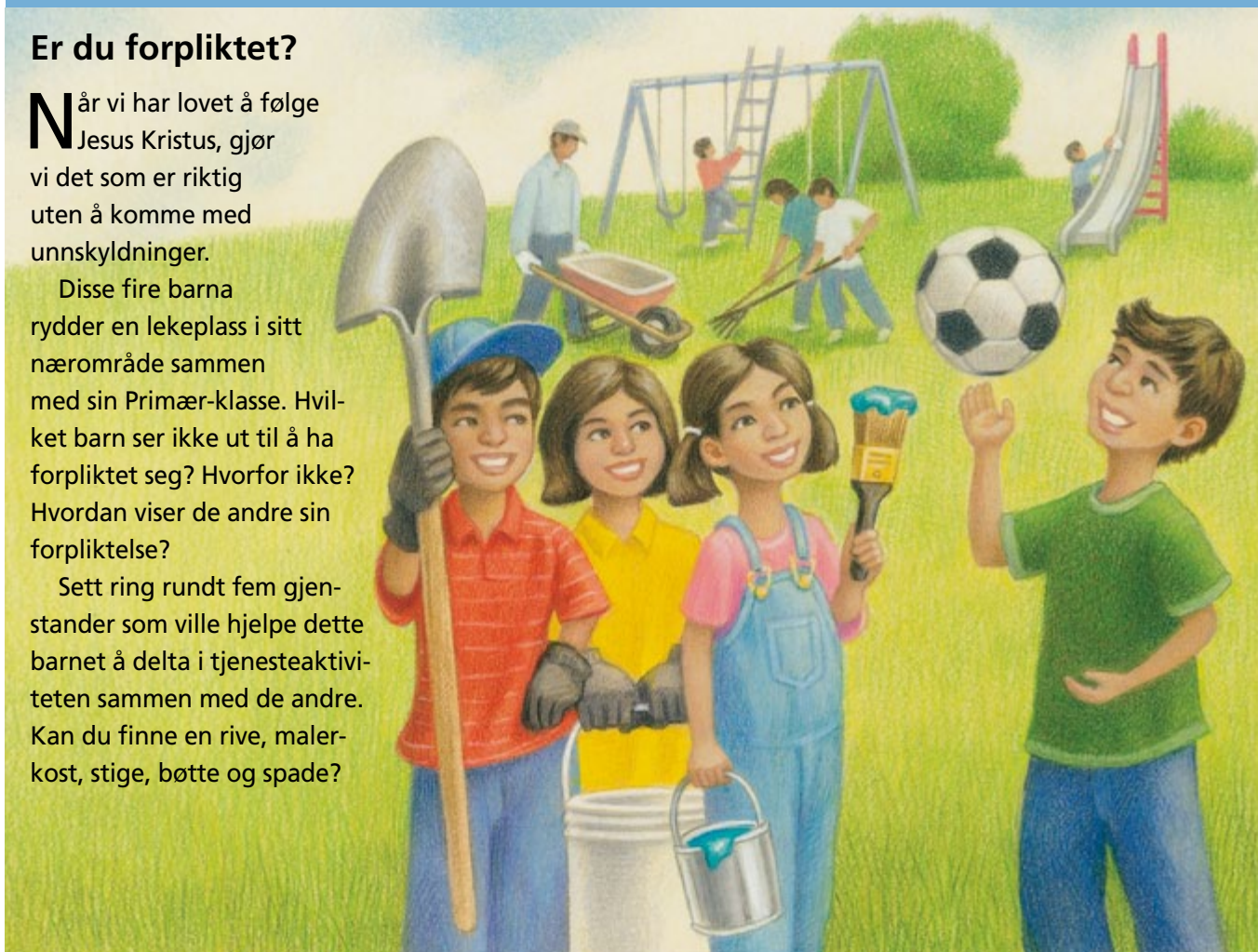
BARN

Er du forpliktet?

Når vi har lovet å følge Jesus Kristus, gjør vi det som er riktig uten å komme med unnskyldninger.

Disse fire barna rydder en lekeplass i sitt nærområde sammen med sin Primær-klasse. Hvilket barn ser ikke ut til å ha forpliktet seg? Hvorfor ikke? Hvordan viser de andre sin forpliktelse?

Sett ring rundt fem gjenstander som ville hjelpe dette barnet å delta i tjenesteaktiviteten sammen med de andre. Kan du finne en rive, malerkost, stige, bøtte og spade?

Kom til templet og gjør krav på dine velsignelser

Studér dette lesestoffet, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Søstre, vi er meget velsignet. Frelseren er denne Kirkens overhode. Vi ledes av levende profeter. Vi har de hellige Skrifter. Og vi har mange hellige templer rundt om i verden hvor vi kan motta de ordinanser som er nødvendige for å komme tilbake til vår himmelske Fader.

Først besøker vi templet for vår egen del. «Hovedformålet med templer,» forklarte eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, «er å kunne utføre de ordinanser som er nødvendige for vår opphøyelse i det celestiale rike. Tempelordinanser leder oss til vår Frelser og gir oss velsignelsene vi får del i gjennom Jesu Kristi forsoning. Templet er det beste lærdommens universitet som vi som mennesker kjenner. Det gir oss kunnskap og visdom om verdens skapelse. Begavelsens instruksjoner gir oss rettleiding om hvordan vi skulle leve her på jorden... Ordinansen består av en rekke instruksjoner om hvordan vi skulle leve, og pakter vi inngår for å leve rettskaffent ved å følge vår Frelser.»¹

Men vår tempeltjeneste slutter ikke der. President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt: «Å være stedfortreder for en som har gått gjennom sløret, gjør at du får gjentatt paktene du har inngått. Du får innprentet i ditt sinn de store åndelige velsignelser som er forbundet med Herrens hus... I paktene og ordinansene finnes velsignelsene du kan gjøre krav på i det hellige tempel.»²

Kom til templet, og kom deretter igjen. Å inngå og holde tempelpakter vil holde oss på veien til den største av alle velsignelser – evig liv.

Barbara Thompson, annenrådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap på generalplan.

Fra Skriftene

Jesaja 2:3; 1. Korinterbrev 11:11; Johannes' åpenbaring 7:13–15; Lære og pakter 109

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvilken opplevelse vil jeg dele med dem jeg besøker, for å styrke dem i deres beslutning om å «komme til templet»?

2. Hvordan kan jeg personlig gjøre krav på templets velsignelser?

Fra vår historie

Profeten Joseph Smith talte ofte til Hjelpeforeningens søstre på deres møter. Nauvoo tempel var under oppføring, og profeten underviste søstrene i læresetninger og forberedte dem til å motta mer kunnskap gjennom tempelordinanser. I 1842 sa han til Mercy Fielding Thompson at begavelsen «vil bringe deg ut av mørke og inn i underfullt lys»³

Anslagsvis 6 000 siste-dagers-hellige mottok tempelordinanser før de ble drevet ut fra Nauvoo. President Brigham Young (1801-1877) sa: «Så stor iver har de hellige lagt for dagen for å motta ordinansene [i templet], og så opptatt har vi vært av å forrette dem for dem, at jeg har gått fullstendig opp i Herrens verk i templet natt og dag og ikke tatt meg tid til å sove mer enn gjennomsnittlig fire timer i døgnet, og jeg har gått hjem bare en gang i uken.»⁴ Tempelpaktenes styrke og kraft styrket de hellige da de forlot sin by og sitt tempel og tok fatt på reisen til det ukjente.

NOTER

1. Robert D. Hales, «Templets velsignelser», *Liahona*, okt. 2009, 14.
2. Se Boyd K. Packer: *Det hellige tempel* (1980), 170, 171.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 408.
4. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 299.

Mer informasjon finnes på www.reliefsociety.lds.org.

Små og enkle ting

«Ved små og enkle ting vil store ting skje»
(Alma 37:6).

SØKELYS PÅ TEMPLET

Vancouver British Columbia tempel

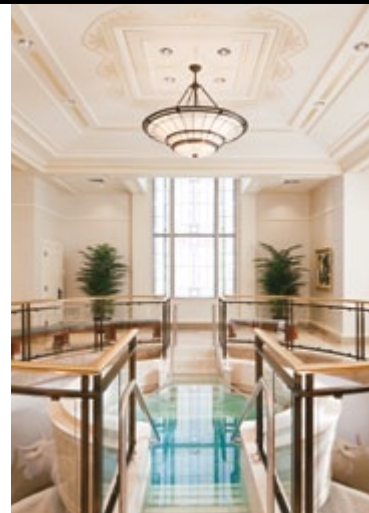
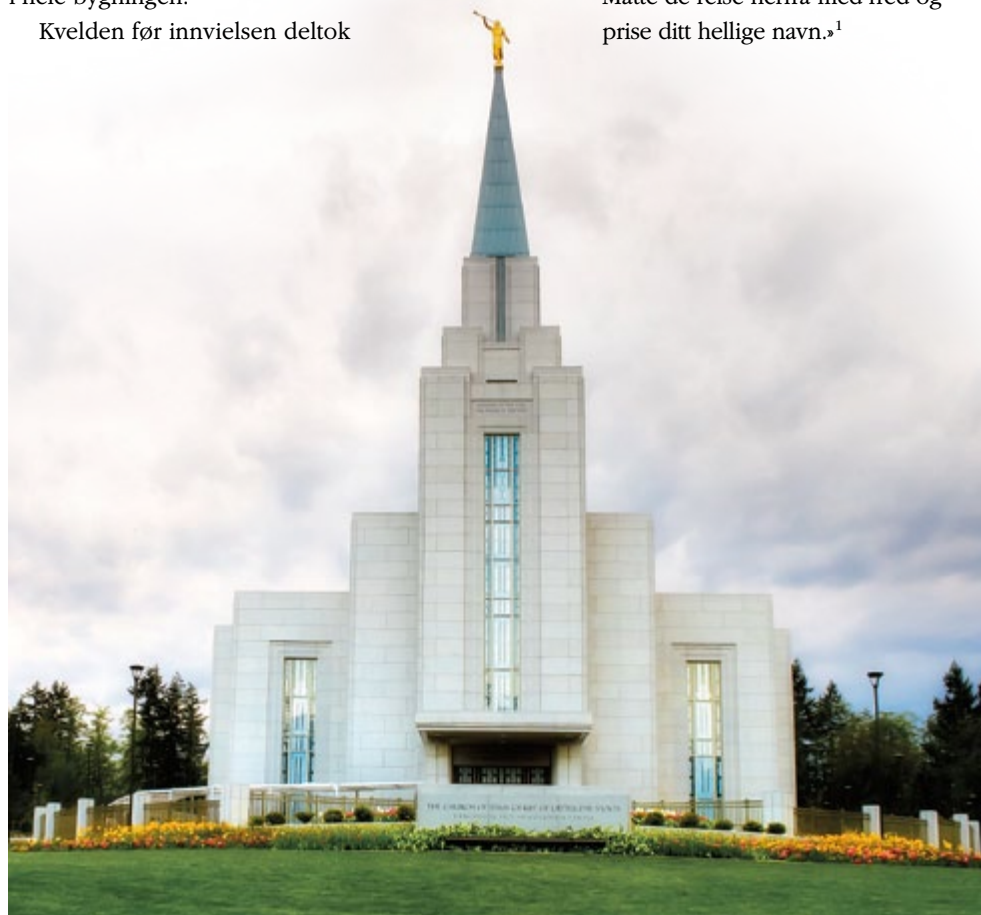
Den 2. mai 2010 ble Vancouver British Columbia tempel det 131. tempel som ble innviet i denne evangelieutdeling. Templet dekker 2,617 m² og inneholder et dåpsrom, et celestiale rom, to begavelserom og to beseglingsrom. Innvendig er fargene holdt i grønt, lyseblått og gyllent, i pakt med de store skogene, havet og himmelen i Det nordvestlige Stillehavs-området. Stillehavets kornell, nasjonalblomsten for British Columbia, fremstilles i malerier og tekstiler i hele bygningen.

Kvelden før innvielsen deltok

over 1 200 unge i en kulturell begivenhet. Med tittelen «En varde for verden» ble Canadas historie og folk skildret. Under åpningen byttet president Monson åpnings-salmen ut med Canadas nasjonal-sang og sa: «Vi er her for å glede oss over Canada sammen med dere.»

I innvielsesbønnen sa president Monson: «Måtte alle som kommer inn, ha rene hender og rent hjerte. Måtte deres tro styrkes når de arbeider her for dem som har gått foran. Måtte de reise herfra med fred og prise ditt hellige navn.»¹

Ovenfra: Foto av dåpsrommet, de dekorative detaljene og det celestiale rommet i Vancouver British Columbia tempel.

NOTE

1. Thomas S. Monson, «Innvielsesbønn», ldschurchtemples.com/vancouver/prayer.

Fastejournal

Det pleide være vanskelig for meg å faste – helt til jeg begynte å føre en fastejournal. Hver gang jeg begynner å faste nå, skriver jeg ned et bestemt formål med fasten. Jeg kan for eksempel skrive: «Fordi jeg er så nervøs for mitt nye kall som veileder for Bikube-pikene, faster og ber jeg om at Herren vil velsigne meg så jeg vil være rolig, trygg og fattet i morgen når jeg skal undervise min første leksjon.»

Gjennom fasten noterer jeg aktuelle ting som finner sted: tanker, følelser og inntrykk jeg får, og skriftstedhenvisninger som spesielt angår formålet med min faste.

Når jeg deler mine ønsker med min himmelske Fader, velsigner han meg ofte på måter som jeg ikke hadde forestilt meg. Det som ellers kunne se ut som tilfeldigheter, blir tydelig koblet sammen når jeg skriver dem ned og ser hvordan alle bidrar til min vekst og utvikling. Siden 1996, da jeg begynte å føre en fastejournal, har jeg sett hvordan min himmelske Fader har velsignet meg. Jeg vitner om den utrolige kraft som ligger i faste og bønn, og jeg betrakter faste som en anledning til «glede og bønn» (L&p 59:14).

Renee Harding,
North Carolina, USA

Mary Fielding Smith

Mary Fielding Smith, en trofast siste-dagers-hellig kvinne, satt alene tilbake med flere små barn da hennes mann var i Liberty fengsel vinteren 1838–39. Mobber plyndret hjemmet hennes, og sønnen ble nesten drept som følge av angrepet. Som Hyrum Smiths hustru ble Mary enke da hennes mann ble myrdet i Carthage fengsel 27. juni 1844. Hun og Emma Smith utholdt mange prøvelser sammen med sine ektemenn, Hyrum og Joseph Smith. I dag beundres Mary som en av de mest trofaste pionerer i Kirkens første tid.

Mary giftet seg med Hyrum Smith 24. desember 1837. Hyrums første hustru, Jerusha, hadde avgått med døden under en barnefødsel, og Mary tok seg av Hyrums små barn som sine egne. Hyrum og Mary fikk også to barn sammen, inkludert Joseph F. Smith, som senere ble Kirkens sjettede president.

Da de hellige forlot Nauvoo og dro til Saltsjødalen etter at Joseph og Hyrum hadde lidd martyrdøden, bestemte Mary seg for å legge ut på reisen. Hun og barna ble tildelt en reisegruppe, og kapteinen sa til henne at hun ville bli en byrde for de andre og ikke skulle forsøke seg på den vanskelige reisen. Mary svarte: «Jeg skal komme til dalen før deg og skal heller ikke be deg om hjelp.»¹ Vandringsen viste seg å bli hard, men hun kom til Saltsjødalen 23. september 1848, en dag før kapteinen som hadde tvilt på henne.

Mary Fielding Smith forble trofast hele livet. Hun betalte tiende, også i sin fattigdom. Da en upassende foreslo at hun ikke skulle bidra med en tiendedel av potetene

Øverst: Mary Fielding Smith krysser slettene. Over: Joseph F. Smith med familiemedlemmer ved Mary Fielding Smiths hjem i Salt Lake City, ca. 1910.

hun dyrket det året, svarte hun: «Du burde skamme deg. Ville du nekte meg en velsignelse? ... Jeg betaler min tiende, ikke bare fordi det er en Guds lov, men fordi jeg venter en velsignelse ved å gjøre det.»² Hun anskaffet seg en farm i Saltsjødalen og underviste sine barn i evangeliet. President Joseph F. Smith sa senere: «Hun lærte meg ære, dyd, sannhet og rettskaffenhet overfor Guds rike, og hun lærte meg dette ikke bare gjennom forskrifter, men ved sitt eksempel.»³

NOTER

1. Se Don Cecil Corbett, *Mary Fielding Smith: Daughter of Britain* (1966), 228.
2. Mary Fielding Smith, sitert av Joseph F. Smith, i Conference Report, apr. 1900, 48.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1999), 36.

HAN ER DET LEVENDE VANN

«Ønsker du å drikke av dette levende vann [som omtales i Johannes 4:14] og oppleve at denne guddommelige kilde vel- ler frem i deg til evig liv?

Vær ikke redd. Tro av hele ditt hjerte. Utvikle en urokkelig tro på Guds Sønn, og la ditt hjerte fylles av oppriktig bønn. Fyll ditt sinn med kunnskap om ham. Gi avkall på dine svakheter. Vandre i hellighet og i harmoni med budene.

Drikk rikelig av Jesu Kristi evangeliums levende vann.»

Eldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008) i *De tolv apostlers quorum*, «Et rikt liv», *Liahona*, mai 2006, 100.

DRIKK RIKELIG AV DET levende vann

«Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste» (Johannes 4:14).

Av Matthew Heaps

Velferdstjeneste

Mitt arbeid fører meg til steder over hele verden der folk ikke har tilgang til rent vann. Vår gruppe arbeider sammen med lokale myndigheter og innbyggere for å skaffe stabile kilder til rent, livsviktig vann, som brønner og kildevann eller regnvann.

Disse vannprosjektene fører til en betydelig forbedring av livskvaliteten. Helsen forbedres kraftig, for rent vann hindrer utbredelse av tyfus, kolera og andre vannbårne sykdommer. Økonomien forbedres også, for foreldre og barn som tidligere brukte tid på å bære vann, kan nå skaffe seg arbeid og utdanning. Også i samfunn med tallrike og vidtspredte problemer sier folk alltid at rent vann er det de ønsker mest.

Freiseren utførte sin tjenestegjerning på jorden på en tid og et sted der folk var avhengige av brønner for å ha vann. Da han underviste kvinnen ved brønnen og sa at «den som drikker av det vann jeg vil

gi ham, skal aldri i evighet tørste» (Johannes 4:14), underviste han da også oss om at hans evangelium slukker tørsten – for alltid – for våre mest grunnleggende behov? Jeg tror det.

Jeg vil alltid være takknemlig overfor en kvinne i Kenya i Afrika som lærte meg noe om å være villig til å arbeide for å få vann. Jeg traff henne under en feiring etter at det var installert en brønn der hun bodde. Med takknemlighet fortalte hun meg at den nye brønnen ville redusere hennes daglige 14 kilometer lange tur etter vann til en tur på omtrent halvannen kilometer. Hun var overlykkelig for mulighetene hun nå fikk.

Jeg kunne ikke la være å tenke på hva jeg ville følt hvis jeg måtte gå halvannen kilometer etter vann. Jeg ble imponert over at hun la alt til side – fra husarbeid til hagearbeid – mens hun tok turen etter vann. Hun visste at hun ikke kunne utføre de andre oppgavene uten dette vannet. Jeg tenkte på hvor tunge byrder

Frelseren forklarte: «Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller frem til evig liv» (Johannes 4:14).

hun hadde. Å bære vann krever styrke og utholdenhet. For familiens skyld var hun likevel villig til å gå 14 kilometer hver dag for å hente vann.

Jeg undres på om vi som får rent vann fra kraner i vårt hjem, av og til forventer å komme til Kristus like lett som å skru på en kran for å få et glass vann. Eller er vi villige til å legge til side andre gjøremål,

selv viktige gjøremål, for å kjenne Jesus Kristus og hans Fader?

Jeg vet at kilden til levende vann som Frelseren tilbyr oss, aldri tørker ut og er ren og livsviktig. Når vi kommer til ham med en tom kopp, vil han fylle den, og ofte med mer enn vi kan motta. Han er i sannhet levende vann, en tilkjenne-givelse av Guds kjærlighet. ■

HVA ER DET LEVENDE VANN?

- Det levende vann er Jesu Kristi evangelium.
- «Kilden med levende vann ... forestiller Guds kjærlighet» (1 Nephi 11:25).
- Levende vann kan gi oss «evig liv» (Johannes 4:14; L&p 63:23).

For mer informasjon om dette emnet se 1. Nephi 8; 11; og Richard G. Scott, «Den forandringskraft som ligger i tro og karakter», *Liahona*, nov. 2010, 43.

HVORDAN VELSIGNER DET LEVENDE VANN OSS?

Kathleen H. Hughes, tidligere første-rådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap på generalplan, bidro til å besvare dette spørsmålet i sin generalkonferansetale «Velsignet av levende vann» (*Liahona*, mai 2003, 13).

1. Levende vann helbreder oss gjennom Den hellige ånds kraft.
2. Levende vann nærer og styrker oss (se Matteus 11:28).
3. Levende vann gir fred og glede (se Johannes 14:27; L&p 101:16).

Overvei å lese 1. Nephi 11:25 sammen med din familie eller en venn. Drøft forholdet mellom kilden med levende vann og livets tre.

ARBEID

ER ET EVIG PRINSIPP

Vår himmelske Fader og Jesus Kristus arbeidet for å skape himlene og jorden. De skapte solen, månen og stjernene. De samlet vannene og fikk det tørre land til å komme frem og plantene til å vokse. Så skapte de alt liv i havet og på land. (Se 1 Mosebok 1; Moses 2.) Deres eksempel viser oss at arbeid er viktig i himmel og på jord. (Se også Johannes 5:17; 9:4.)

Da Gud skapte mann og kvinne i sitt bilde, satte han dem i Edens have (se 1 Mosebok 1:26–27; 2:8). Senere, da de ble drevet ut av haven, sa Herren til Adam: «I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød» (1 Mosebok 3:19). Fra da av arbeidet Adam og Eva for å forsørge seg selv og sine barn (se Moses 5:1).

Siden Adam og Evas tid har arbeid vært en livsstil for alle på jorden. Vi arbeider for at vi selv og vår familie skal ha det godt fysisk, åndelig og følelsesmessig. Foreldre streber etter å etablere hjem der det blir undervist i prinsipper for arbeid. Å gi barn arbeidsoppgaver som stemmer overens med deres ferdigheter, og rose dem når de lykkes, hjelper dem å få positiv arbeidserfaring. Det fører til at de kan utvikle sterk arbeidsmoral, god innstilling og grunnleggende ferdigheter.

Vi skulle også prøve å finne riktig balanse mellom arbeid og hvile. Seks dager i uken kan vi bli velsignet når vi husker å blande arbeid med aktiviteter som fornyer oss. Men på søndager lover Herren oss spesielle velsignelser når vi adlyder hans bud om å avstå fra vårt timelige arbeid og holde sabbatsdagen hellig (se 2 Mosebok 20:9–11; L&p 59:9–19).

Arbeid er en del av vår himmelske Faders plan for oss i himmel og på jord. Hvis vi er rettskafne, vil vi vende tilbake for å bo hos ham. Der vil vi fortsatt få anledninger til å arbeide når vi hjelper til med å bygge opp Guds rike (se Moses 1:39). ■

Når vi hjelper hverandre og deler arbeidsbyrden, blir selv den tyngste børen lettere.

Vi har ansvar for oss selv og vår familie.

1. Foreldre har en hellig plikt til å ta seg av sine barn (se L&p 83).

2. Barn vil bli velsignet når de tar seg av sine aldrende foreldre (se 1 Timoteus 5:3–4, 8).

3. Vi skulle hjelpe medlemmer av vår storfamilie når det er mulig.

1. Vi styrker vår karakter og utvikler arbeidsferdigheter.

Arbeid fører til at vi mottar velsignelser.

2. Vi føler glede for Guds plan for oss på jorden.

3. Vi blir mer forberedt og selvhjulpne når vi bygger opp et tre-måneders lager av mat, vann og andre nødvendigheter.

La mannen «arbeide og gjøre noe godt med sine egne hender, så han kan ha noe å gi til dem som trenger det» (Efeserne 4:28).

For mer informasjon se *Evangeliets prinsipper* (2009), 151–162; og «Familien – En erklæring til verden», *Liahona*, nov. 2010, 129.

KALT AV GUD

Av Ramona Dutton

Jeg fikk førstehåndskunnskap om hva det betyr å «kalles av Gud ved profeti og ved håndspåleggelse av dem som har myndighet» (5. trosartikkel).

Min mann og jeg hadde nettopp flyttet til en ny by og så frem til å tilhøre vår nye menighet. Det viste seg at menighetens grenser skulle justeres, og menigheten ble delt.

Etter kirketid den andre søndagen gjorde menighetssekretæren en avtale med oss om at vi skulle snakke med den nye biskopen tirsdag kveld. Etter en liten innledning spurte biskopen min mann om han ville gi ham tillatelse til å kalle meg til Primær-president i den nye menigheten. Deretter kalte han meg. Jeg ble sjokkert, men hadde lært at jeg aldri skulle nekte å ta imot et kall, så jeg gikk med på å gjøre mitt beste.

Biskopen ga meg en navneliste og ba meg komme til ham om to dager med forslag til rådgivere og sekretær. Jeg følte meg overveldet. Da vi kom hjem, låste jeg meg inne på badet og gråt. Deretter utøste jeg mitt hjerte for min himmelske Fader og ga uttrykk for mine bekymringer for mitt nye kall. Jeg kjente ingen i den nye menigheten, og jeg trengte hans hjelp. Da jeg avsluttet bønnen, ble jeg fylt av fred.

Neste morgen ba jeg og tok så fatt på mitt vanlige husarbeid. Navnelisten biskopen hadde gitt meg, lå på kjøkkenbordet, og jeg kastet et blikk på den hver gang jeg gikk forbi. Etter at jeg hadde sett på listen flere ganger, syntes to navn å skille seg ut. Jeg tok listen og leste navnene. Da jeg uttalte navnene, ble jeg fylt av varme. Jeg hadde aldri følt Den hellige ånd så sterkt.

Straks henvendte jeg meg til min himmelske Fader i bønn med tårer strømmende nedover kinnene idet jeg gjentok navnene. Jeg visste ingenting om disse to kvinnene, men jeg visste i mitt indre at de skulle være mine rådgivere.

Senere den kvelden gikk jeg over navnelisten i mitt indre. Ett navn sto frem hver gang jeg så for meg listen. Hun ble min sekretær.

Jeg hadde møte med biskopen neste dag og ga ham navnene til mine rådgivere og min sekretær. Til min overraskelse var det de samme kvinnene som biskopen hadde tenkt ville være bra i Primær. Da jeg kom til kirken på søndag, sto førsterådgi-veren i biskopsrådet sammen med

SØK ÅNDENS VEILEDNING

«En person må være kalt av Gud for å tjene i Kirken (se 5. trosartikkel). Ledere søker Åndens veiledning for å avgjøre hvem de skal kalle. De vurderer verdighetsnormer som kreves av den som skal kalles. De tar også hensyn til medlemmets omstendigheter privat eller i familien. Alle kall bør gagne de menneskene som betjenes, medlemmet selv og medlemmets familie.»

Håndbok 2 – Kirkens administrasjon (2010), 19.1.1.

meg utenfor møtehuset og pekte ut mine rådgivere og min sekretær etter hvert som de kom. Da jeg så på disse søstrene, følte jeg det som jeg allerede kjente dem. Ånden bekreftet igjen for meg at disse kvinnene var kalt av Gud.

Jeg visste at vi kunne arbeide harmonisk sammen og tjene Herren – og det gjorde vi. Selv om jeg ikke kjente disse søstrene, var de perfekte i sine kall. Herren visste hvem han ønsket å kalle. Det var en utviklende erfaring for meg å få førstehåndskunnskap om hva det betyr å være kalt av Gud ved profeti. ■

EN KJÆRLIG MORS MISJON I LIVET

Av Peiholani Kauvaka

Over: Forfatterens far, Moses, mor, Lavinia og en niese på tempelplassen til Los Angeles California tempel i 1999.

Min oppvekst på Tonga hjalp min mor noen ganger til med å undervise i Seminar. Fra jeg var 5 til jeg var 10 år, vekket hun meg ofte før Seminar og tok meg med til huset der klassen ble holdt. Selv om det var en spassertur på mindre enn 400 meter på stien gjennom guavabuskene, pleide hun spørre: «Er du redd?» Jeg svarte tappert: «Nei.»

Så sa hun: «En dag må du være tapper og tjene din himmelske Fader. Han har gitt oss alle ting, også en plan for at vi kan vende tilbake og bo hos ham. En dag vil du reise på misjon og tjene ham av hele ditt hjerte, av all din makt, ditt sinn og din styrke. Du må begynne å forberede deg nå til å bli en god misjonær.»

Siden flyttet familien til Ontario, California, USA. Min mor befant seg i et ukjent land, ute av stand til å snakke språket, og hun opplevde et kultursjokk. Som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, samlet hun alle oss barna, falt på sine knær og tryglet vår himmelske Fader om at ingen av barna han hadde gitt henne, ville falle fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Mine foreldre brukte familie-bønn, daglig skriftlesning, regelmessige familiefaster, ukentlig hjemmeaften og Kirkens møter til å søke vår himmelske Faders hjelp til å styrke familien.

Mine foreldre oppmuntret oss til å oppføre oss som misjonærer tidlig i livet. Vi hadde alltid hvit skjorte på oss i kirken og hadde misjonærfrisyre. Som prest velsignet jeg nadverden, og mine yngre brødre forberedte og delte ut nadverden da de var lærere og diakoner. Jeg kunne se at min mor og far holdt øye med oss og forsikret seg om at vi trofast utførte våre plikter.

Før jeg reiste på misjon, sa mor: «Gjør din del, så vil jeg gjøre min. Jeg vil faste og be for deg så du kan finne folk å undervise.» Hun fortsatte å faste og be for alle sine fire sønner mens de var på misjon. Vi tjente trofast alle sammen og reiste hjem med heder.

Under min siste samtale med henne før hun døde, sa min mor: «Peiholani, jeg har lært deg alt det jeg vet er det viktigste her i livet og i det kommende liv. Det er at Jesu Kristi evangelium er sant. Jesu Kristi forsonende blod er frelse for din sjel. Hedre paktene du har inngått med Herren i templet. Gjør dette, så vil vår familie være sammen igjen. Dette vet jeg uten tvil fordi vår himmelske Fader og Jesus Kristus lever.»

Mitt vitnesbyrd ble bygd på evangeliet, ved hvert ord min mor og far sa. Jeg vet at vår familie vil være sammen igjen en dag fordi mine foreldre fullførte sin misjon og underviste oss i evangeliet og ledet oss til Frelseren. ■

MI VIDA, MI HISTORIA

Historier om tro og inspirasjon av latinamerikanske siste-dagers-hellige.

De siste-dagers-hellige på disse sidene fortalte sin historie om overbevisning og tro på Jesu Kristi evangelium under en utstilling i Kirkens historiske museum nylig. Samlet representerer de millioner av latinamerikanske hellige.

24 historier ble utstilt i Kirkens historiske museum i Salt Lake City, Utah, i hele juni 2011. Multimedia-utstillingen kan fremdeles ses på Internett på lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria.

Carmen Echeverría Wood

Carmen ble født i en religiøs familie i Guatemala City, Guatemala. Da hun var ni år gammel, underviste siste-dagers-hellige misjonærsøstre familien i evangeliet. Hun likte å gå i Primær og snakket om en ny lykkefølelse i familien. Et år senere ble familien døpt. Hun sier: «Dette var en strålende, strålende tid.» Hun husker at president David O. McKay (1873–1970) besøkte Guatemala i 1954 og underviste barna om tiendeprinsippet. Da hun var 17, ble hun kalt til å tjene i Mellom-Amerika misjon og var takknemlig for å dele budskapet om «håpet om et bedre liv og det å være sammen for evig».

Miriam Puerta Amato

Miriam er fra Brasil. Da hun ønsket å reise på misjon, fylte hun ut papirene. Syv uker senere, med familien samlet hjemme, leste hun brevet som kalte henne til Utah Salt Lake City Temple Square misjon. Hun sier: «Da jeg leste brevet, var det interessant å høre at familien ropte på samme måte som de gjør når Brasils fotball-landslag scorer mål. Jeg var også lykkelig, og jeg visste at Herren sendte meg.»

Nelson Mousqués

Ikke lenge etter at Nelson ble født i Asunción, Paraguay, møtte foreldrene hans misjonærene. «En dag befant min far seg på verandaen hjemme og så eldste Higbee og eldste Johnson, men han visste ikke at de var misjonærer,» minnes bror Mousqués. «Han ba min søster hente ut to stoler, for, sa han: "De unge mennene vil forandre vårt liv." Da eldstene banket på døren, åpnet han den og sa: "Kom inn. Vi har ventet på dere." Min far og hele familien sluttet seg til Kirken.»

Robin Mendoza

Robin vokste opp i Ecuador i fattigdom, men han ønsket å forbedre sin situasjon. En gang mens han arbeidet på en plantasje 12 timer om dagen, ba han om veiledning, og mens han ba, lyste lyn opp omgivelsene. Robin så dette som et budskap fra Gud om at livet var lovende. «Jeg visste at mine følelser kom fra Gud,» minnes Robin. Han forsto at han kunne forandre sitt liv ved hjelp av tro. Da han var 16, reiste han til Guayaquil for å arbeide, og der ble han døpt. Ytterligere inspirasjon førte ham til Brigham Young University, der han nådde sin ambisjon om å skaffe seg en utdanning.

Ursula Binder Brock

Søster Brock husker at hun grunnet over meningen med livet da hun var bare fem år gammel. Da hun var tenårings i Venezuela, underviste misjonærene henne og familien i evangeliet, og de ble døpt. Hun hadde stor tro og ble kalt til grenens Primær-president da hun var 16 år. Etter et helt liv i tjeneste forstår hun nå at for henne «er tro et valg». Hun forklarer: «Jeg velger å gjøre plass for Frelseren i mitt liv. Jeg forstår nå at forsoningen er den mest fantastiske, uselviske kjærlighetshandling for hele menneskeheten. Min Frelser og Forløser, Fredsfyrsten, har blitt min aller beste venn – en konstant for meg.»

Lincoln Peters

Lincoln bodde sammen med sin familie i Santiago i Chile til hans mor døde da han var 10 år. Etterpå bodde han hos sin tante og onkel. Da Lincoln var 18, kom eldste Barton og eldste Bentley til hans tante og onkel. Lincolns tante og bestemor tok straks imot evangeliet, men Lincoln unngikk misjonærene. En søndag morgen kom hans vanligvis så milde bestemor inn på rommet hans, rev teppene av sengen hans og sa at han skulle bli med dem til kirken. Sjokkert over bestemorens uvanlige adferd og av respekt for henne, sto han opp og gikk i kirken. Den dagen følte han noe nytt og mektig inni seg som forandret hans liv. Han ble snart en av Kirkens første konvertitter i Chile.

Luis og Karla Hernández

Luis og Karla møtte hverandre som tenåringer i Honduras. De begynte å gå ut sammen, og giftet seg snart. Luis, som ikke var medlem av Kirken, beundret Karlas foreldre, som «behandlet hverandre med respekt og kjærlighet, og dette fikk meg til å ønske å lære mer om deres verdinormer». Snart ble Luis døpt, og Karla og Luis ble beseget i Guatemala City Guatemala tempel. Da de var tidlig i 30-årene, ble deres forhold anstrengt, og Karla dro hjemmefra og lurte på om deres tenåringsekteskap var en feiltakelse. Luis fastet og ba Gud «bringe Karla hjem igjen, og det gjorde han. Han gjorde det». I dag er deres ekteskap sterkere enn noensinne.

Noemí Guzman de Abrea

Noemí ble født i Argentina, der familien hennes sluttet seg til Kirken. De utvandret til USA da hun var tenårings. Hun er glad for å være amerikaner, men er mest lykkelig når hun kan oppleve kulturen i Argentina. «I Latin-Amerika er folk svært, svært vennlige. De tar straks imot deg. De blir venner med deg. De er sammen med deg. De elsker å være sammen med familie og venner, og spise god mat. Det er fantastisk, og å oppleve den delen av kulturen er noe jeg ikke ville bytte mot noe annet.»

Omar Canals

I Uruguay i 1948 tilbød Omars mor to siste-dagers-hellige misjonærsøstre paraplyen sin. Det førte til at hun begynte å snakke med misjonærene, og Omars eldre søster ble senere døpt. Omar ble født i 1948 og var det første barnet som ble velsignet i Uruguay misjon, som var blitt åpnet i 1947. Omar og hans foreldre ble døpt da han var åtte år. Noen år etter at Omar hadde giftet seg med sin kjæreste, emigrerte de til USA. Omar arbeidet innen kringkasting, og i 1973 ble han ansatt av Kirken og virket som spansk tolk under general-konferanser. ■

Tro til å besvare KALLET

Vi må alle ha en brennende overbevisning i vårt hjerte om at dette er Guds verk, og at det krever vårt aller beste for å bygge opp «Sions øde steder».

I 1849, bare to år etter at de hellige hadde kommet til Saltsjødalen, ledet eldste Parley P. Pratt i De tolv apostlers quorum en ekspedisjon sydover. Jo lenger syd ekspedisjonen kom, desto vanskeligere ble terrenget. Etter at mennene hadde foretatt en nedstigning på vel 900 meter fra kanten av Great Basin til der elvene Virgin og Santa Clara løper sammen (syd for dagens St. George, Utah), ble terrenget tørt og sandholdig, vulkansk og ulendt. Speiderne var ikke imponert. I en dagbok står det:

«Gikk over ... en ulendt, stenete, sandholdig og nesten ubeskrivelig strekning, sammenblandet i fryktelig forvirring ...

En stor, kaotisk strekning kom til syne. Den besto av svære bakker, [røde] ørkener, triste sletter uten gress, vinkelrette klipper, løs og gold leire, ... sandsten ... i et eneste virvar – kort sagt, et land i ruiner ... vrent med innsiden ut, opp-ned, av fryktelige naturomveltninger i en tidligere tid.»¹

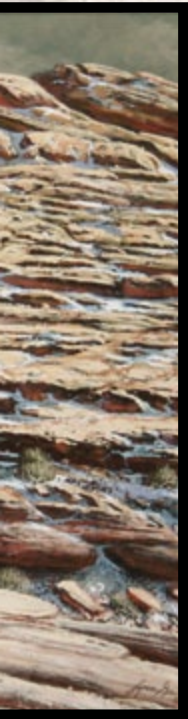
Men uansett hvor ulendt landet i syd syntes, virket de forblåste, eroderte klippene og villmarken og fjeldalene i landet rundt San Juan i øst langt tøffere. Kirkens ledere visste at det ville bli vanskelig å temme territoriets ulendte, ikke kartlagte hjørne, men de ønsket likevel å etablere kolonier for Kirken der. Under den kvartalsvise konferansen i Parowan stav i 1879 aksepterte 250 personer president John Taylors kall om å etablere San Juan misjon. Med 80 vogner og nesten 1000 okser og hester begynte de å brøyte seg vei mot og gjennom et enormt, utforsket territorium av snekleddede fjell og tårnhøye fjelltinder.

DEN SISTE VOGNEN, AV LYNN GRIFFIN

**Av eldste
Jeffrey R. Holland**

i De tolv apostlers quorum

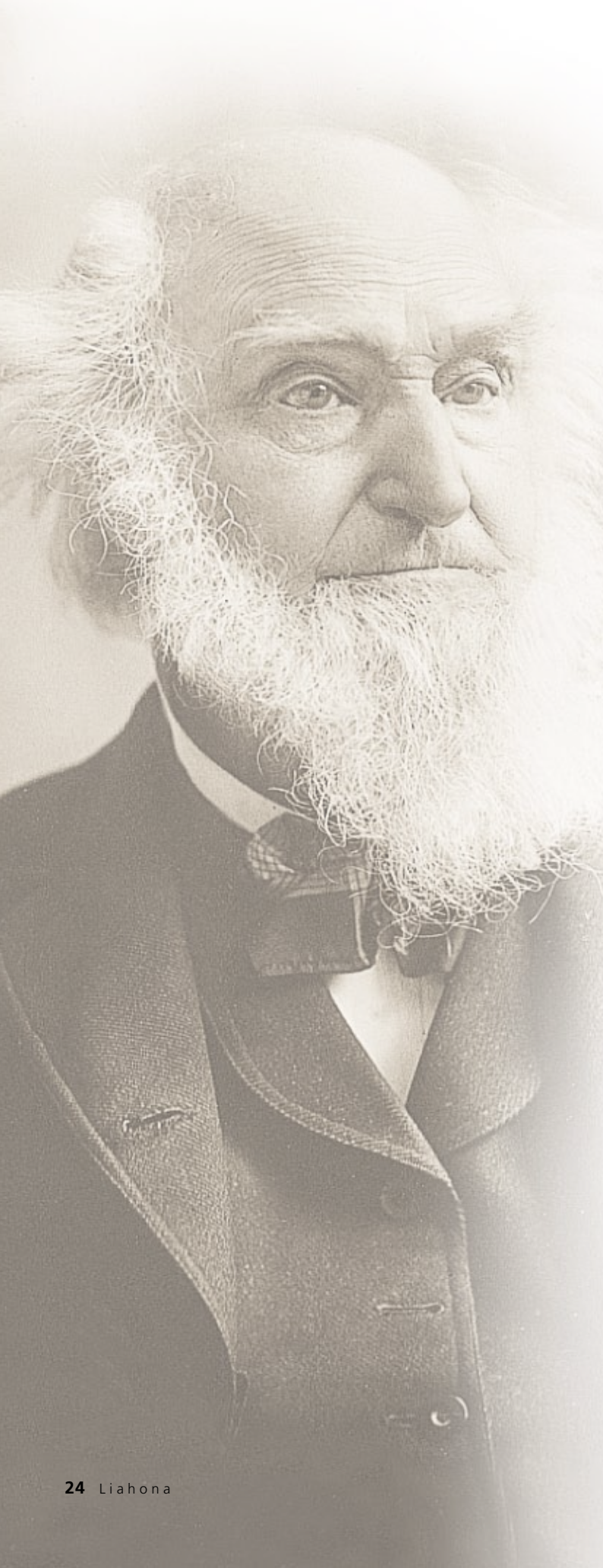

Disse første oppdagelsesreisende søkte å finne den korteste rute til San Juan og overvant den ene hindringen etter den andre, men snart møtte de den største og mest skremmende barriere av alle: Colorado-elvens uoverkommelige kløft. Mirakuløst nok fant de trette speiderne en trang åpning i canyonen – en sprekk som strakte seg vel 600 meter nedover de røde klippene til Colorado-elven nedenfor. Dette ene, nesten dødelige «hull i klippen» syntes å være eneste mulige passasje østover.

For det meste var sprekkene i sandstenen for trang for hester og på noen steder for trang også for en mann eller kvinne til å komme gjennom. Loddrette fall på opptil 23 meter ville synes å gjøre det umulig for en fjellgeit, for ikke å snakke om fullastede vogner. Men de viljesterke hellige ville ikke vende om og snu, så med krutt og redskaper arbeidet de det meste av desember 1879 og januar 1880 med å lage en risikabel, primitiv vei inn i canyonskrenten.

Da denne veibiten var ferdig, så langt de maktet, var nå oppgaven å få de første 40 vognene ned gjennom «hullet». De andre vognene som ventet 8 kilometer unna ved Fifty-Mile Spring, skulle følge senere.

De organiserte seg slik «at et dusin eller flere menn kunne henge bak vognen» med lange rep for å redusere farten på nedturen. Deretter ble hjulene låst fast med kjettinger, slik at de kunne gli, men unngå den katastrofe det ville være om hjulene faktisk trillet.

Hva ser vi i disse eksemplene til trofaste pionerer? Vi ser det vi så da de hellige flyktet fra New York og Pennsylvania og Ohio og Missouri, og da de flyktet fra sitt kjære Nauwoo over en islagt elv med templet som snart sto i flammer i det fjerne.

I ett av de store øyeblikk i pionerhistorien førte ett kompani om gangen vognene ned den forræderske skrenten. Da de var kommet ned, begynte de ivrig å krysse elven med en pram de hadde konstruert til dette formålet. Det ble slik at familien Joseph Stanford Smith var i den siste vognen som skulle nedover den dagen.

Stanford Smith hadde systematisk hjulpet de andre vognene ned, men kompaniet glemte tydeligvis på en eller annen måte at bror Smiths familie fremdeles ville trenge hjelp som den siste. Stanford var svært urolig over at han og hans familie syntes å være forlatt. Han førte hestene, vognen og familien til kanten av skrenten. To hester ble plassert foran og en tredje ble tjoret *bak* vognen til den bakre aksel. Familien Smith sto et øyeblikk og så nedover det forræderske hullet. Stanford vendte seg til sin hustru, Belle, og sa: «Jeg er redd vi ikke klarer det.»

Hun svarte: «Men vi må klare det.»

Han sa: «Hvis vi bare hadde noen menn til å holde vognen igjen, kunne vi *kanskje* klare det.»

Hans kone svarte: «*Jeg* vil holde igjen.»

Hun la et teppe på bakken, og der la hun den lille sønnen sin og overlot ham til sin treåring, Roy, og femåring, Ada, for at de skulle passe på ham. «Pass på lillebror til pappa kommer og henter dere,» sa hun. Så stilte Belle Smith seg bak vognen og grep tak i tømmene til hesten som var tjoret bak kjøretøyet. Stanford satte i gang nedover hullet. Vognen slingret nedover. Ved det første støtet falt den bakre hesten. Søster Smith fór etter ham og vognen, og trakk i repene av alle krefter og med alt mot hun kunne mønstre. Snart falt hun også, og da hun ble dratt av gårde sammen med hesten, kuttet

en skarp sten en grusom flerre i benet hennes fra hælen til hoften. Denne tapre kvinnen, med klærne opprevet og et vondt sår, holdt fast i disse repene av alle krefter og med stort mot hele veien ned til elvebredden.

Da hennes far ble kalt til å flytte sin familie til den vanskelige Muddy misjon i dagens Nevada, gråt Elizabeth Claridge (over), men sa: «Han ville ikke være min far hvis han ikke ville dra når han blir kalt.»

Da de var kommet ned, løp Stanford som nesten ikke kunne tro at de hadde klart det, straks de vel 600 meterne tilbake opp klippen, engstelig for hvordan det hadde gått med barna. Da han klatret over kanten, så han dem bokstavelig talt på samme sted der de var blitt plassert. Han bar babyen, mens de andre to barna klynget seg til ham og til hverandre. Så førte han dem nedover den ulendte kløften til deres engstelige mor der nede. I det fjerne så de fem menn som kom mot dem med kjettinger og rep. De hadde forstått hvilken vanskelig situasjon Smiths var i, og kom for å hjelpe. Stanford ropte: «Glem det,

folkens! Vi klarte det fint. [Belle] her er all den hjelp en kar trenger [for å foreta denne reisen].»²

Når kallet kommer

«Hullet i klippen»-ekspedisjonen er bare ett av mange eksempler på den store beslutsomhet og hengivenhet de første hellige hadde når det gjaldt å svare positivt på kallet fra profeten når det kom. Et annet eksempel er organiseringen av og kallet til Muddy misjon i nåtidens Nevada. Som det var med så mange av de første pionerkoloniene, ventet det et svært hardt liv i Muddy, og det foregikk mye selvransaking når man ble kalt til å slå seg ned der.

Noen av dem som ble kalt i 1860-årene, må helt sikkert ha spurt: «Av alle steder på jorden, hvorfor Muddy?» Det var faktisk noen grunner til det. Først og fremst hadde Den amerikanske borgerkrig åpnet for større mulighet til å skipe varer via Colorado-elven. For det annet, da krigen avbrøt de tradisjonelle kildene til tekstiler, hadde Cotton misjon blitt etablert i byene St. George og Washington, som ikke var så mange kilometer unna. Man antok at det kunne dyrkes bomull for den misjonen i Muddy-regionen. For det tredje, de siste-dagers-hellige følte sterkt at det var deres plikt å arbeide med de innfødte amerikanske stammene i regionen. De ville hjelpe til med å gi dem mat, og håpet å undervise dem.

Men regionen var uansett et ensomt, goldt og øde sted. Det så

ikke ut til å ha annet å tilby enn hete og hardt arbeid. Det var isolert og stort sett øde, og elven som ga misjonen dens identitet, hadde fått et treffende navn.

Jeg vil la en av nybyggerne der fortelle hvordan og med hvilken tro og besluttsomhet Muddy ble kolonisert. Hun representerer den tæl, det pågangsmot og den moralske overbevisning som både unge og gamle hadde – og i dette tilfelle spesielt de unge. Elizabeth Claridge McCune skrev om sin fars kall til å kolonisere Muddy:

«Intet sted på jorden syntes så dyrebart for meg da jeg var femten år gammel som kjære, gamle Nephi [by i Utahs Juab County]. Vi så ivrig frem til de regelmessige besøkene av president Brigham Young og hans følge ...

“... Bror Brigham, brødrene Kimball og Wells med hele [sitt] følge steg ut av sine vogner og spaserte over den blomsterpyrdete veien ... til våre hjem, [der] middag ble tilberedt og servert ...

Alle var vi tilstede på [søndagens] ettermiddagsmøte, pikene i hvitt med reserverte plasser foran. Talene var gode, og vi var lykkelige helt til president Young bekjentgjorde at han ville få noen navn opplest på menn som ville bli kalt og oppholdt som misjonærer til å kolonisere ... Muddy. Dette fikk nesten hjertet til å slutte å slå hos alle som var tilstede. Mange fra oss var blitt kalt til å kolonisere Dixie-området – men

Muddy, så mange kilometer lenger syd! Og så mye verre! Å! Å! Jeg hørte ikke noe annet navn enn ”Samuel Claridge”. Å, hvor jeg hulket og gråt, og tenkte ikke på at tårene ødela [min] nye hvite kjole. Far til piken

som satt ved siden av meg, ble også kalt. Hun sa: ”Hva gråter du for? Det får ikke meg til å gråte. Jeg vet at min far ikke vil dra.” ”Det er det som er forskjellen,” sa jeg. ”Jeg vet at min far vil dra og at ingenting kunne hindre ham i det, og han ville ikke være min far hvis han ikke ville dra når han blir kalt.” Så brøt jeg sammen og hulket igjen ...

Siden vi nettopp hadde flyttet inn i nytt hus og hadde fått det så komfortabelt, prøvde mange av våre venner å overtale far til å beholde huset og farmen, og dra sydoover for en stund og så komme tilbake. Men far visste at det ikke var den slags misjon han var blitt kalt til. ”Jeg skal selge alt jeg

Det sentrale i vår overbevisning er at verket ikke bare skulle ha fremgang, men at det også kan og vil og må ha fremgang. Jeg vet ikke hvordan mødre og fedre ellers kunne forlate disse småbarna i de provisoriske gravene på slettene og deretter, etter et siste blick, gråte på veien fremover til Sion.

eier,” sa han, ”og bruke mine midler til å bygge opp et annet øde sted i Sion.”³

Tro på verket

Hva er det som skapte da, og som skaper nå, slik lojalitet og hengivenhet som denne 15 år gamle piken og familien som hun var født i, viste? Hva er det som fikk henne til å vende seg til sin noe mindre trofaste venninne og erklære: «Jeg vet at min far *vil* dra og at ingenting kunne hindre ham?» Hvor kommer slikt pågangsmot fra som fikk henne til å fortsette med å si: «Og han ville ikke være min far hvis han ikke ville dra når han blir kalt?»

Og hva med de tre små barna som så sine foreldre forsvinne i en vogn over kanten til Colorado-elvens juv men stolte på instruksjonen deres mor hadde gitt dem? De satt der trofast, fast bestemt på ikke å bevege seg eller gråte til tross for at de må ha vært veldig redde.

Hva ser vi i disse eksemplene på trofaste pionerer? Det er det vi har sett gjennom alle evangelieutdelinger og visselig gjennom denne evangelieutdelingen. Vi ser det vi så da de hellige flyktet fra New York og Pennsylvania og Ohio og Missouri, og så fra sitt kjære Nauvoo over en islagt elv med templet som snart sto i flammer i det fjerne. Det er det vi så da disse samme folkene begravet sine døde i stort antall ved Winter Quarters, og da de så måtte forlate isolerte graver, noen ganger så små som en brødboks, i Wyoming nær Chimney Rock eller en av de mange gangene de krysset Sweetwater River eller i en snefonn ved Martin's Cove.

Det vi så da og det vi ser nå blant de gode hellige over hele verden, er tro på Gud, tro på den Herre Jesus Kristus, tro på profeten Joseph Smith, tro på dette verks realitet og tro på at dets budskap er sant. Det var tro som førte en gutt inn i en lund for å be, og det var tro som gjorde ham i stand til å reise seg fra sine knær, overlate seg i Guds hender for evangeliets gjengivelse, og til slutt marsjere til sin egen martyrdød knapt 24 korte år senere.

Det er ikke til å undres over at tro alltid har vært og alltid vil være evangeliets og vårt verks første og varige prinsipp. Det sentrale i vår overbevisning er at verket ikke

Det vi ser i pionerene og det vi ser nå blant de gode hellige over hele verden er tro på Gud, tro på den Herre Jesus Kristus, tro på profeten Joseph Smith, tro på dette verks realitet og tro på at dets budskap er sant.

bare skulle ha fremgang, men at det også kan og vil og må ha fremgang.

Jeg vet ikke hvordan mødre og fedre ellers kunne forlate disse småbarna i de provisoriske gravene på slettene og deretter, med et siste blikk, gråte på veien fremover til Sion. Jeg vet ikke hvordan en kvinne som Belle Smith ellers kunne plassere sine barn på kanten av stupet og bruke sine muskler på vognen ned den farlige hellingen. Jeg vet ikke hvordan Samuel Claridge ellers kunne selge alt han eide og dra av gårde for å bygge opp Sion i den øde Muddy-misjonen. Den fundamentale drivkraften i disse beretningene er tro – klippefast, som rensket med ild, begivenhetsrik og åndelig basert tro om at dette virkelig er Guds kirke og rike, og at når man blir kalt, da går man.

En anmodning om overbevisning

Det er fremdeles «øde steder i Sion» å bygge opp, og noen av disse er langt nærmere enn misjonene Muddy og San Juan. Noen av dem finnes i vårt eget hjerte og i vårt eget hjem.

Derfor utsteder jeg et kall som gjelder den overbevisning vi alle må ha brennende i vårt hjerte om at dette er Guds verk og at det krever det beste vi kan gi i denne innsatsen. Min appell er at dere gir næring til deres egen fysiske og åndelige styrke, slik at dere har et stort reservoar av tro dere kan trekke på når oppgaver eller utfordringer eller krav av noe slag melder seg. Be litt mer, studer litt mer, steng ute støyen og høylytte krav, nyt

naturen, nedkall personlig åpenbaring, gransk deres sjel og søk himlene for å få det vitnesbyrd som ledet våre pionerforfedre. Når du så må trenge litt dypere ned i deg selv og strekke deg litt lenger for å møte livet og utføre ditt arbeid, kan du være sikker på at det er noe der nede å kalle på.

Når du har din egen tro, er du forberedt til å hjelpe din familie. Den absolutt sterkeste indikator på aktivitet og tjeneste, på hengivenhet og lojalitet i denne kirke vedblir å være sterke familiebånd. Jeg sier dette vel vitende om at en del av denne kirkes storhet finnes i *hvert enkelt* medlem. Noen ganger er dette medlemmet en ny konvertitt. Noen ganger er dette medlemmet den eneste siste-dagers-hellige i familien. En person et eller annet sted måtte plante troens flagg og starte en ny generasjon i evangeliet. Men det er et faktum at troen blir bedre utviklet og mer beskyttet og mer varig når det er en hel familie til å styrke den. Så etter at du har stått alene hvis du må, skal du arbeide flittig for å se til at andre i din familie *ikke* står alene. Bygg opp din familie og se til at troen er sterk der.

Når det er oppnådd, kan vi tjene Kirken i nærheten, eller på en fjern utpost hvis vi blir kalt. Da kan vi søke etter det tapte får – medlem eller ikke-medlem, levende eller død. Dette kan bare gjøres klokt og godt når de andre 99 lammene, inkludert vår egen lille flokk, er trygt samlet mens vi søker. Hvis vi har elsket og

undervist våre kjære hjemme, vil de forstå nøyaktig slik lille Elizabeth Claridge gjorde: Når kallet kommer, kan du være sikker på at din far og mor, dine brødre og søstre kommer til å dra.

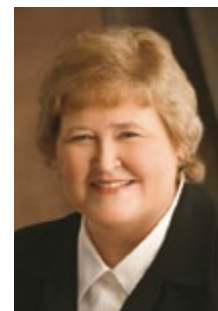
Det er arbeid å gjøre. Vi kan ikke si at alle våre naboer har stor tro, at alle har en sterk familie, at alle nær og fjern har hørt evangeliets budskap og har blitt troende siste-dagers-hellige som underviser andre og reiser til templet. Verden blir mer ugudelig, og tiden som ligger foran oss, vil kreve det beste av oss. Men rettferdighetens krefter vil alltid seire når personer som Stanford og Belle Smith, personer som Samuel Claridge og hans modige datter Elizabeth får den til å seire.

Vi må ha tro på dette verk – tro på det alle troende er kalt til å gjøre, tro på den Herre Jesus Kristus og på vår Fader i himmelen. Vi må la vår vilje være i overensstemmelse med deres og deretter gjøre denne viljen virkelig klippefast og pionersterk. Hvis vi gjør dette, vet jeg at vi vil være trygge og sikre i den ustoppelige fremgang som Kirken og Guds rike på jorden har. ■

Fra en tale holdt under en regional stavs-konferansesending 12. september 2010 ved Brigham Young University.

NOTER

1. I Milton R. Hunter, *Brigham Young the Colonizer* (1973), 47.
2. Se David E. Miller, *Hole-in-the-Rock: An Epic in the Colonization of the Great American West* (1959), 101–18; kursiv tilføyd og tegning modernisert.
3. Elizabeth Claridge McCune, i Susa Young Gates, «Biographical Sketches», *Young Woman's Journal*, juli 1898, 292, 293; tegning modernisert.

Av Barbara Thompson

Annerrådgiver i Hjelpeforeningens
presidentskap på generalplan

«Som jeg har elsket dere»

*Kjærlighet og tjeneste er det
som kjennetegner oss som
Kristi disipler.*

Jeg hadde en gang en jeg delte rom med som var et skjønt menneske. Men nesten alt jeg gjorde, så ut til å irritere henne. Jeg tenkte: «Hvordan er det mulig at jeg irriterer henne? Jeg er jo så lett å være sammen med. Ikke sant?»

Fordi hun ikke var særlig glad i meg, brukte jeg det som unnskyldning til ikke å være glad i henne heller. Heldigvis mintes jeg rådet en biskop hadde gitt under et nadverds-møte da jeg gikk på college. Jeg husker tydelig hans råd: «Hvis du ikke er særlig glad i en person, har du sannsynligvis ikke hjulpet vedkommende nok. Hvis du hjelper en person, vil du bli glad i vedkommende.»

Etter å ha tenkt over biskopens råd, kom jeg til at jeg trengte å hjelpe denne som jeg delte rom med, og sette biskopens råd på prøve. Jeg

begynte å se etter enkle måter å hjelpe henne på, vise henne vennlighet og være mer oppmerksom på det hun trengte og ønsket.

Nesten straks skjedde et mirakel! Jeg forsto at jeg virkelig var glad i henne. Hun var en fantastisk, talentfull person. Det var en velsignelse for meg å dele leilighet med henne. Jeg ble forbløffet over hvordan mitt syn på henne forandret seg på så kort tid.

Elsk og tjen andre

Når vi undersøker Johannes 13, lærer vi noen av de viktigste lærdommer Frelseren forkynte mens han var på jorden, bl.a.:

1. Tjen hverandre.
2. Elsk hverandre.

Da Frelseren og hans apostler kom sammen for å spise påskemåltidet,

Jesus ønsket at De tolv – og han ønsker at enhver av oss – skal lære at ydmykhet og tjeneste er verdige egenskaper som vi skulle trakte etter. Han forklarte at ingen er for viktige til å tjene andre.

var det sikkert en behersket stemning i rommet. Frelseren visste at han snart skulle bli ofret og korsfestet. Jeg er sikker på at hvis apostlene ikke da forsto betydningen av det som skjedde den kvelden, ville de snart lære det og mer fullt ut forstå Frelserens misjon.

Etter måltidet tok Jesus et linklede, helte vann i et fat og vasket føttene til alle som var tilstede. Vaskingen av føttene ble gjort i ærbødighet og

ydmykhet idet Frelseren uten tvil følte sorg for det som snart skulle finne sted, inkludert det forestående forræderiet.

Peter, som visste at Jesus var Messias og den lovede Frelser, ønsket å tjene Herren istedenfor at Herren skulle tjene ham. «Dersom jeg ikke vasker deg,» sa Frelseren, «har du ingen del med meg» (Johannes 13:8). Da samtykket Peter straks i Frelserens kjærlige tjeneste.

Etterpå forklarte Jesus:

«Dere kaller meg Mester og Herre.

Og med rette sier dere det, for jeg er det.

Når da jeg, som er Herre og Mester, har vasket deres føtter, så skylder også dere å vaske hverandres føtter.

For jeg har gitt dere et forbilde, for at også dere skal gjøre slik som jeg har gjort mot dere» (Johannes 13:13-15).

Jesus ønsket at De tolv – og han ønsker at enhver av oss – skal lære at ydmykhet og tjeneste er verdige egenskaper som vi skulle trakte etter. Han forklarte at ingen er for viktig til å tjene andre. Faktisk er vår villighet til å tjene andre og gi av oss selv noe av det som gjør oss store. Frelseren sa: «Den største blant dere skal være tjener for de andre» (Matteus 23:11; se også Lukas 22:26).

Følg Frelserens eksempel

Dette får meg til å tenke på den tjeneste som har blitt utført etter noen av naturkatastrofene som har funnet sted de siste månedene og årene. Vi har vært vitne til uvær, jordskjelv, hungersnød og pest. Vi har mange beretninger om folk som selv led, men som likevel tok seg av andre som var skadet, syke eller på annen måte trengte hjelp.

Etter at et jordskjelv i Peru ødela tuseners hjem, forlot en biskop ruinen av sitt eget hus og skyndte seg av gårde for å finne ut hvordan det sto til med medlemmene

i menigheten hans og velsigne og trøste sin lille flokk.

Da en mor i Haiti sørget over tapet av egne familiemedlemmer etter et jordskjelv, anstrengte hun seg likevel for å hjelpe til med å dempe andres frykt og berolige de sønderbrutte, styrke overlevende og hjelpe dem å finne mat og husly.

Unge voksne i Chile skyndte seg for å hjelpe til med å dele ut mat og forsyninger til dem som var rammet hardest av et jordskjelv der. Da disse medlemmene hjalp andre, ga deres glade ansikter og villige hender et galt inntrykk av deres egen situasjon, som også var prekær.

Alle disse personene og mange andre fulgte Frelserens oppfordring om å «gjøre slik som jeg har gjort mot dere» (Johannes 13:15). Senere i Johannes kapittel 13 leser vi:

«Et nytt bud gir jeg dere. Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.

Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre» (vers 34-35).

Har dere lagt merke til hvor ofte Kirkens ledere – fra president Thomas S. Monson til De tolv apostler til lokale presidentskaper, biskopsråd og lærere – gir uttrykk for kjærlighet til dem de tjener? Denne kjærlighet får man ved å følge Frelserens eksempel.

Å tjene andre er den måte vi viser kjærlighet til dem på. Kanskje kjærlighet og tjeneste er ett og det samme. De er i sannhet det som kjennetegner oss som Kristi disipler. ■

VIS KRISTUS-LIGNENDE KJÆRLIGHET

«La oss alltid vise kjærlighet. Og la oss spesielt være der for våre brødre og søstre i tider med motgang ...

Når vi strekker ut våre hender og hjerter mot andre i Kristus-lignende kjærlighet, skjer det noe stort med oss. Vår egen ånd blir helbredet, mer lutret og sterkere. Vi blir lykkeligere, fredeligere og mer mottakelige for Den hellige ånds hvisken.»

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, «Du er mine hender», *Liahona*, mai 2010, 70, 75.

Nelson Coila (t.v.) legger et nytt lag totora-halm på Utama, den flytende øya han og hans familie (over) bor på i Titicaca-sjøen.

TROENS ØYER: EN HISTORIE OM FLID

Bare ved regelmessig å bygge på øya si kan familien Coila unngå å synke.

Av Adam C. Olson Kirkens tidsskrifter

Nelson og Dora Coila bor på en øy – ikke en vanlig øy skapt av solide klipper som stikker opp av et hav eller en innsjø – men en bitte liten øy de har laget selv bare av flytende halmstrå på Titicacasjøen i Peru.

Å bygge en øy og gjøre den til ditt hjem krever tro. Bare ca. 1.2 meter med lagvis siv holder deres familie og de omkring tolv hyttene på øya over det 10 °C varme vannet, og

elementene truer hele tiden bokstavelig talt med at deres hjem på øya kan gå i oppløsning.

Men for Nelson og Dora representerer deres øy fysisk det de prøver å bygge opp åndelig for sin familie: En troens øy som vil holde sammen imot verden.

Det de har lært i prosessen, er at tro til å bygge alltid må etterfølges av flid til å vedlikeholde.

UROS-FOLKETS FLYTENDE ØYER

Utama er en av omkring 50 i et samfunn av flytende øyer som er hjemmet til flere hundre etterkommere av Uros-folket, et folk før inkaenes tid som har bodd på slike øyer i hundrevis av år. Vanligvis bor flere familier, som ofte er i slekt med hverandre, på en øy og deler på vedlikeholdet. En annen familie deler halve Utama med familien Coila. På de største øyene bor det så mange som 10 familier. Øyene holdes løst på plass med et langt rep som er forankret til bunnen av innsjøen, men i 2010 ble ankerfestet forsterket etter at en uvanlig storm rev mer enn 40 øyer bort fra deres sted og blåste dem flere kilometer av gårde.

Grunnen til å være konsekvent

For Uros-folket, som har bygget og levd på disse øyene i generasjoner, er totora-halmen en vesentlig del av hverdagen. Stråene, som vokser på grunt vann i Titicacasjøen, kan brukes som brensel når de lager mat. Roten kan spises. Agnene kan brukes til medisinske formål. Og nesten alt blir naturligvis laget av halmen: deres boliger, deres tradisjonelle båter, deres vaktårn, selve øyene, til og med avfallskurvene.

Uros-folket bygger øyene ved å legge ned lag etter lag med halm. Men som byggemateriale varer ikke totorahalm lenge. Solen tørker den ut i den tørre årstiden. Fuktigheten i

regntiden fremskynder forfallet. Og lagene under vann går gradvis i oppløsning. Den kontinuerlige erosjonen av øya betyr at Nelson må legge ned et nytt halmlag hver 10. til 15. dag.

«Å bygge øya var bare begynnelsen,» sier han. «Hvis jeg slutter å legge på halm, vil den langsomt falle fra hverandre. Men jo flere lag jeg legger på, desto sterkere blir øya med tiden.»

Faren ved å utsette

Å legge på et lag halm er ikke innviklet eller vanskelig, men det betyr arbeid. Det ville være lett å utsette det.

Men utsettelse øker risikoen for at et familiemedlem kan sette en fot gjennom et svakt punkt og havne i kaldt vann. Det er ikke stort mer enn litt ubehagelig for voksne, men det

kan være dødelig for småbarn slik som ekteparet Coilas' to år gamle sønn, Emerson.

Så Nelson legger på et halmlag i dag, for han vet at sikkerheten til alle i familien avhenger av det i morgen.

Det er en leksjon om flid som har vært utslagsgivende for familien Coilas.

Virkningene av flid

Flid er å vedbli å gjøre noe til tross for motstand.¹ Dora lærte først hvor viktig – og hvor vanskelig – flid kan være, etter at hun ble døpt i 1998.

Da Dora var 17, ble hun og hennes yngre søster Alicia døpt – noe som bidro til Kirkens vekst på Uros-øyene. Men omtrent en måned senere forbød deres far dem å ha noe å gjøre med Kirken.

For familien Coila – Nelson, Dora og Emerson – og Uros-folket som bor på Titicaca-sjøen, er totora-halmen viktig for livets opphold. Men i likhet med evangeliets prinsipper må den anvendes regelmessig.

STYRK TROEN KONTINUERLIG

«Uansett hvor mye tro vi har til å adlyde Gud nå, vil vi måtte styrke den kontinuerlig og stadig fornye den... Det å lære å begynne tidlig og å være standhaftig er nøklene til åndelig forberedelse. Utsettelse og ustadighet er dens dødelige fiender.»

President Henry B. Eyring, *førsterådgiver i Det første presidentskap, «Åndelig forberedelse: Begynn tidlig og vær standhaftig», Liahona, nov. 2005, 38.*

TROFASTE FAMILIER

«Jeg følte stor ydmykhet over at disse trofaste siste-dagers-hellige familiene der ute på de flytende øyene i Titicaca-sjøen ville be meg om å be for deres lille øy, Apu Inti, og be Herren velsigne [deres] hjem og familier.»

Eldste Ronald A. Rasband i *De syttis presidentskap, «Spesielle erfaringer», Liahona, mai 2008, 12.*

For å lære mer om eldste Rasbands besøk til øyene Uros kan du se conference.lds.org og navigere til hans tale under generalkonferansen i april 2008.

Du kan se flere bilder fra denne beretningen på liahona.lds.org.

Men noe underlig hendte med pikene. De ble plutselig mindre hyggelige å være sammen med og hadde lettere for å krangle. Deres far innså at den tiden de hadde deltatt i Kirkens aktiviteter, hadde de forandret seg til det bedre.

«Det gjorde at han ombestemte seg,» sier Dora. «Han begynte å vekke oss tidlig for å forsikre seg om at vi kom tidsnok til kirken.»

Dora forklarer den forandring evangeliet forårsaket hos dem, med små ting som hun og Alicia gjorde regelmessig, som å betale tiende, be, studere Skriftene, holde sabbatsdagen hellig og fornye sine pakter hver uke ved å ta nadverden.

Senere, da Doras far hadde sett hvilke forandringer tro og flid førte til,² sluttet han seg til Kirken sammen med resten av familien.

Flidens belønninger

Å vedbli å gjøre det som er riktig – til tross for motstand – er noe som kreves av Herrens paktsfolk. Men Herren lover store velsignelser til dem som ber flittig,³ som holder budene,⁴ gir akt på åpenbaring,⁵ søker i Skriftene⁶ og arbeider for hans verk.⁷

Gjennom familien Coilas erfaringer med å vedlikeholde sin troens

øy både i bokstavelig forstand og i overført betydning, har de funnet ut at flidens belønninger er virkelige. «Noen ganger holder vi på å bli kvalt av den daglige rutinen med arbeid, matlaging osv.,» sier Nelson. «Når vi glemmer Gud, blir alt komplisert. Det er flere problemer, og ting begynner å falle fra hverandre.»

Nelson tar en pause og peker

på et nytt halmlag han la på plass samme morgen. «Hvis vi er konsekvente,» sier han, «hvis vi ber, studerer, faster og holder familiens hjemmeaften regelmessig, vil vi bli sterkere.» ■

NOTER

1. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. utg. (2003), «diligence»; se også «persevere».
2. Se Alma 32:41–43.
3. Se 1 Nephi 2:18–19; 10:17–19; Enos 1:12.
4. Se 1 Nephi 15:8–11; 16:28–29; Enos 1:10.
5. Se Mosiah 1:16; Alma 12:9–11.
6. Se Mosiah 1:6–7; Alma 17:2.
7. Se Jakobs bok 1:19; 5:75; Moroni 9:6.

BARN

Ikke bekymret for vann

Joseph fra øya Apu Inti, i Titicaca-sjøen, Peru

Av Adam C. Olson Kirkens tidsskrifter

Syv år gamle Joseph har vokst opp like ved vann. Eller han har vokst opp med vann som har omgitt *ham* – det kalde vannet i Titicaca-sjøen i Peru. Slik er det når man bor på en liten øy laget av flytende halm.

Joseph og hans familie hører til Uros-folket, som har bygget og bodd på flytende øyer i Titicaca-sjøen i mange hundre år. De fisker i innsjøen. De bader i innsjøen. De ror over innsjøen for å komme fra øy til øy.

Man skulle tro at Joseph, som er så vant til vannet, ikke ville være nervøs for å stå i et dåpsbasseng om noen få måneder for å bli døpt. Men han føler på samme måte som mange andre barn føler.

«Jeg gleder meg,» sier han. «Men jeg er bekymret for å være under vann.»

Med vann rundt seg på alle kanter blir Uros-barna lært å være forsiktige med vann. Så etter at Joseph hadde fortalt sine foreldre om sin bekymring, snakket familien om dåp under familiens hjemmeaften, og Joseph og hans far øvet på hva de skulle gjøre.

«Min far skal døpe meg,» sier Joseph. «Han hjalp meg til ikke å være så redd.»

Nå forbereder Joseph seg flittig til dåpen. Han prøver spesielt hardt å være oppmerksom under Primær og lære trosartiklene. Han vet at det vil hjelpe ham nå og i fremtiden.

«Jeg skal reise på misjon,» sier han. «Som Nephi sa, vil jeg gå og gjøre det som Herren befaler.» (Se 1 Nephi 3:7.) ■

NOEN AV JOSEPHS FAVORITTER

- Historien om Nephi som får tak i messingplatene (se 1 Nephi 3–4).
- Den tiende trosartikkel.
- Å leke med sin søster og sin niese og nevø.
- Å spise stekt ørret og poteter.
- Å stelle lammene sine.

JEG FORSVARTE MIN AVHANDLING – OG MORMONS BOK

Da jeg studerte ved universitetet, krevde programmet jeg hadde valgt at studentene skrev en avhandling. Studentenes avhandlinger måtte overvåkes og godkjennes av to professorer.

Som min avhandling valgte jeg å utforske og analysere krigsføringen i

Mormons bok. Jeg rådførte meg med en professor med hensyn til ideen, og han gikk med på å være den ene tilsynsføreren. Han foreslo også en annen professor som en mulig tilsynsfører nummer to.

Nesten med det samme gikk professoren til et kraftig angrep – ikke på avhandlingen, men på Mormons bok. Så rolig jeg kunne, bar jeg vitnesbyrd om Mormons bok.

Jeg snakket med denne andre professoren og forklarte emnet for ham. Straks jeg nevnte Mormons bok, forandret hans holdning seg, og han begynte å kritisere Kirken. Jeg lyttet stille til han var ferdig, og forklarte så kort at jeg følte at han misforsto vår tro. Han syntes ikke overbevist, men til min overraskelse gikk han med på å ha tilsyn med min avhandling.

Etter nesten et år med forskning og skriving sendte jeg min avhandling til fakultetet for å få den godkjent. I løpet av det året var jeg blitt opptatt

ved jusstudiet, og jeg måtte fullføre dette prosjektet for å få eksamen og gå videre.

Innen en uke mottok jeg en e-post fra professoren som hadde kritisert Kirken. Han ba meg komme til sitt kontor.

Da jeg kom, ba han meg lukke døren og sette meg. Nesten med det samme gikk han til angrep – ikke på avhandlingen, men på Mormons bok. Så rolig jeg kunne, bar jeg vitnesbyrd om Mormons bok.

Nølede spurte jeg professoren om han likevel ville godkjenne avhandlingen. Han sa at det ville han ikke.

Da jeg gikk hjem, følte jeg meg nedfor og usikker på hva jeg skulle gjøre. Uten denne mannens godkjenning kunne jeg gå glipp av eksamen og anledningen til å studere juss. Jeg ba om at alt ville ordne seg på en eller annen måte.

Da jeg forklarte situasjonen for den andre professoren som hadde tilsyn med avhandlingen, rådet han meg til å snakke med professoren neste dag og gi ham enda en sjanse til å godkjenne den.

Neste formiddag satt jeg utenfor professorens kontor og ventet. Jeg var nervøs og usikker på hvordan han ville reagere ved å se meg igjen. Da han kom, åpnet han stille kontordøren og vinket meg inn. Uten et ord tok han en penn og skrev under på avhandlingen min og ga meg sin offisielle godkjenning. Han ga ingen forklaring på hva som hadde fått ham til å ombestemme seg, men smilte til

meg da jeg sa farvel.

Jeg er takknemlig for at jeg fikk anledning til å bære vitnesbyrd for denne mannen. Jeg vet at når vi står frem for det vi tror, vil vår himmelske Fader styrke og velsigne oss. ■

Scott Macdonald, California, USA

NÅR JEG MØTER MIN BROR IGJEN

Da jeg var liten pike, ønsket jeg sterkt at min bror, Juan Fernando, skulle løpe og leke slik som andre barn. Da jeg spurte min mor hvorfor han ikke kunne dette, sa hun at han hadde fått en alvorlig hjerneskade under fødselen på grunn av oksygenmangel, og at han aldri ville bli i stand til å gjøre slike ting.

Min bror tilbragte hele sitt liv i sengen. Jeg vokste opp i Kirken og forsto og aksepterte derfor hans situasjon og visste at han var en stor ånd. Likevel lengtet mitt unge hjerte etter at han skulle være som andre, selv om jeg ikke kunne tenke meg hvordan det ville være å se ham gå eller løpe eller snakke.

Jeg var bekymret for hvem som skulle ta seg av ham hvis resten av familien døde før ham. I inderlige bønner tryglet jeg min himmelske Fader om ikke å ta oss bort før Juan Fernando. Jeg visste at han ville svare meg.

Min bror var 16 år da han døde en

kald vinterettermiddag. Han etterlot seg et veldig stort tomrom i familien. Vi var bedrøvet, men hadde også håp. Noen dager etter at han døde, sovnet jeg mens jeg tenkte på ham og hadde en vakker drøm.

Jeg spaserte, men sikten var dårlig på grunn av skyer. Jeg kunne se noe i det fjerne, så jeg fortsatte å gå langsomt mot det. Da jeg kom nærmere, så jeg at det var en vogn full av vakre blomster. Mens jeg stirret på dem, la jeg merke til en pen, ung mann i hvitt som sto ved vognen. Jeg stoppet et øyeblikk og prøvde å kjenne ham igjen. Da gikk det opp for meg at det var min bror. Jeg var så glad for å se ham. Han snakket til meg, og jeg ønsket å omfavne og kysse ham. Da våknet jeg.

Jeg var så takknemlig for at jeg hørte stemmen hans og så at han var frisk. Jeg kan bare tenke meg det øyeblikket da vi vil møtes igjen. Jeg er sikker på at det vil være omfavnelser og kyss og kjærlige ord – alt takket være Jesu Kristi forsoning. På grunn av Frelseren vil vi alle oppstå fra graven, og vi kan bli gjenforenet som familier for aldri å bli adskilt igjen.

Jeg husker Amuleks ord: «Ånden og legemet skal gjenforenes til sin fullkomne skikkelse, både lemmer og ledd skal bringes tilbake til sin rette plass» (Alma 11:43).

Jeg er takknemlig for Jesu Kristi gjengitte evangelium, som bringer fred til min sjel. Jeg vet at jeg vil se min bror igjen en dag. ■

María Isabel Parra de Uribe, Mexico

MINE PIONERDAGER I CALGARY

Jeg ble født i en liten by i det nordlige England i 1947. Da jeg var 15 år gammel, presenterte noen venner meg for misjonærene, og jeg sluttet meg til Kirken. Men min familie ble ikke medlemmer.

Etter hvert som jeg lærte om Kirkens første pionerer, følte jeg at jeg hadde gått glipp av noe fordi jeg ikke hadde en arv av forfedre som hadde krysset slettene. Men etter hvert som jeg hadde fremgang i evangeliet, forandret følelsene seg.

Jeg forsto at de første pionerene etablerte veien for mennesker som meg, så vi kunne slutte oss til Kirken. De to misjonærene som underviste meg i evangeliet, var etterkommere av disse pionerene, så jeg skylder pionerene meget. Jeg følte meg knyttet til dem på en spesiell måte.

Jeg innså også at jeg *har* en arv av generøse, hardtarbeidende personer som ofret, strevde og til og med kjempet i kriger for å gjøre det mulig for meg å få noe de aldri hadde og for å gi meg den frihet jeg nyter godt av i dag. Mine foreldre ble ikke medlemmer av Kirken, men de lærte meg gode verdinormer og prinsipper som forberedte meg til å akseptere evangeliet.

Til slutt lærte jeg at det er mange slags pionerer. Jeg er førstegenerasjons-medlem av Kirken. Min familie var ikke glad da jeg bestemte meg for

å bli døpt, noe som gjorde det vanskelig for meg å gå på møtene. Den lille grenen vår strevde fordi det var så få medlemmer, spesielt prestedømsbærere. Til slutt ble det klart at misjonen kom til å stenge den.

Derfor bestemte jeg meg for å flytte til Canada, noe som var en av de vanskeligste avgjørelser jeg noen gang har tatt. Jeg var enebarn og var svært glad i mine foreldre, og de var glad i meg, men mitt vitnesbyrd ville stå på spill hvis jeg var blitt værende et sted der jeg ikke kunne gå i kirken. Jeg minnes fremdeles den kvelden jeg reiste – far som løp langs toget og sendte slengkyss til meg mens mor så på. Jeg var sønderknust, men visste at jeg måtte dra.

Jeg kom til Calgary, Alberta, på morsdagen i mai 1967. Jeg gikk i kirken sammen med medlemmene jeg bodde hos, og gråt gjennom hele møtet. Jeg husker at jeg skrev brev hjem til mine foreldre mens tårene rant nedover ansiktet, og fortalte dem at jeg elsket Canada, men savnet England og min familie sårt.

Jeg strevde med å tilpasse meg mitt nye liv, lengtet hjem, var ensom og skuffet, men jeg var trofast mot evangeliet. Jeg var tilstede på alle mine møter og aksepterte kall. Dette var mine pionerdager.

Jeg minnes fremdeles den kvelden jeg reiste – far som løp langs toget og sendte slengkyss til meg mens mor så på. Jeg var sønderknust, men visste at jeg måtte dra.

Så traff jeg min mann. Vi ble besejlet i Cardston Alberta tempel, og oppdro tre barn i Kirken.

Hver gang jeg reiser tilbake til England, strømmer minner om min omvendelse inn over meg og jeg kan ikke annet enn være takknemlig for mine velsignelser. Hvor ville jeg ha vært i dag hvis jeg ikke hadde hatt mot til å treffe et så vanskelig valg og følge Ånden?

Jeg vil være evig takknemlig overfor de første pionerene både i og utenfor Kirken som brola veien, slik at jeg og andre som meg kunne høre evangeliet. De som kom før, ga meg anledning og mot til å være pioner i vår tid. ■

Lorraine Gilmour, Ontario, Canada

TO BYER OG MILD BARMHJERTIGHET

Likhet med Nauvoo, Illinois, ligger byen Natchez, Mississippi, USA, høyt oppe i en bakkeskråning med utsikt over Mississippi-elven. De første siste-dagers-hellige som kom fra England, dro ofte gjennom Natchez på vei oppover elven fra New Orleans til Nauvoo. I 1844 tente faktisk en gruppe banditter på en båt som dokket i Natchez og som fraktet mange siste-dagers-hellige.

Da jeg kom til Natchez for å akseptere en jobb innen USAs nasjonale parktjeneste, nærer jeg tvil og frykt. Jeg hadde forlatt alt som var komfortabelt og kjent for meg i Utah, og da jeg slo meg ned i denne nye og tilsynelatende fremmede byen, følte jeg meg fortapt og alene.

Den første dagen jeg var under opplæring, begynte oppsynsmannen å vise meg rundt i parkens herskapsbolig fra borgerkrigstiden og viste meg hvordan den omvisningen jeg snart skulle lede, skulle foregå. Innen vi var ferdige med første etasje, var det allerede vanskelig for meg å huske alle detaljene. Fra franske rokokkomøbler til engelsk porselen inneholdt det utsmykkede hjemmet sydstatenes

rikdom – og overveldet meg fullstendig. Jeg innså at det ennå gjensto å se boligens annen etasje, og jeg ble overmannet av frustrasjon og hjemlengsel.

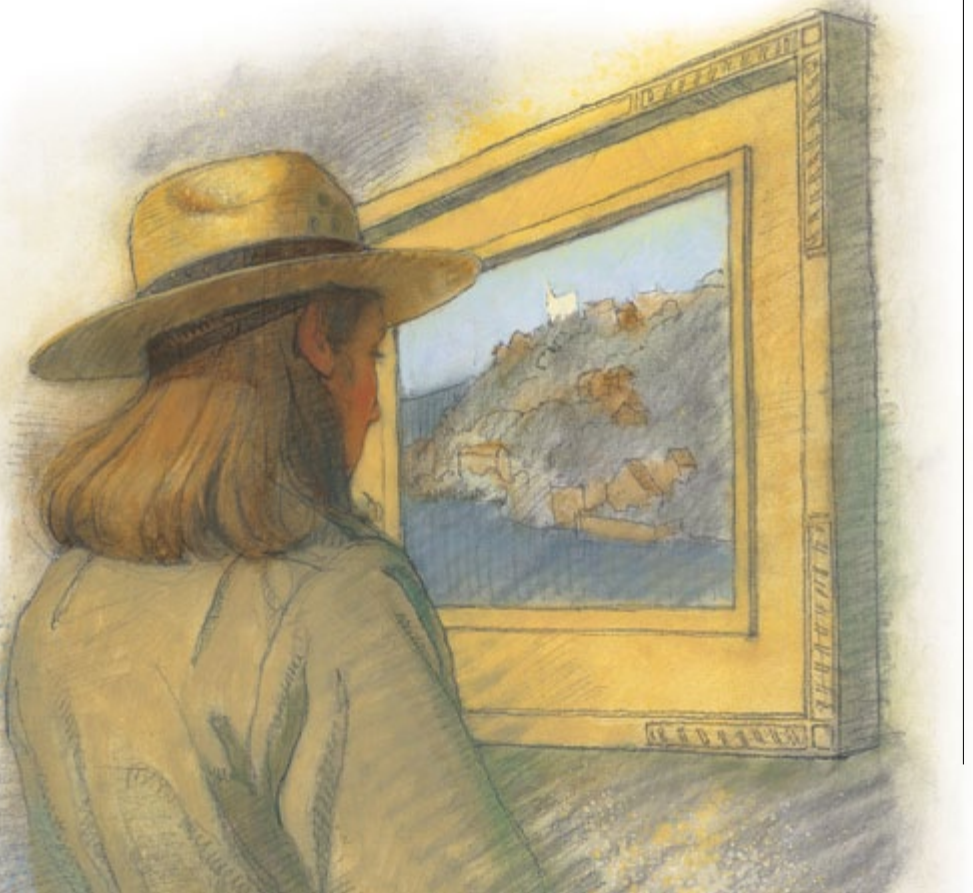
Da vi gikk opp den prektige trappen, fanget et oljemaleri av et landskap min oppmerksomhet. Jeg hadde aldri sett det før, men det var noe kjent ved det. Mine øyne falt på skildringen av en stor bygning øverst på byens bakketopp, og jeg gjenkjente svingen som elven dannet rundt byen. Kunne det virkelig være det jeg trodde det var?

Jeg spurte om maleriet fremstilte Nauvoo. Min overordnede, som ble

overrasket over spørsmålet, sa at det var det virkelig. Jeg fikk snart vite at maleriet var blitt kjøpt av en av boligens siste eiere fordi det trolig var blitt malt midt på 1800-tallet og elvescenen stemte godt overens med Natchez-landskapet.

De hellige som dro gjennom Natchez midt under forfølgelse, må ha følt stor lettelse og takknemlighet da de endelig kom til Nauvoo. På lignende måte følte jeg meg trøstet da jeg så maleriet av Nauvoo i herskapsboligen i Natchez. Å se maleriet hjalp meg å vite at min himmelske Fader var klar over min situasjon og ville velsigne meg med styrke til å overvinne hjemlengsel, frykt og tvil. Jeg visste at maleriet av Nauvoo viste meg Herrens milde barmhjertighet. ■
Tiffany Taylor Bowles, Illinois, USA

Da vi gikk opp den prektige trappen, fanget et oljemaleri av et landskap min oppmerksomhet. Kunne scenen virkelig være det jeg trodde det var?

Sett i gang

Av eldste Von G. Keetch

Områdesytti, området Utah Salt Lake City

Det fortelles om en gruppe brannmenn utstyrt med fallskjerm. Disse tapre menn og kvinner bekjemper skogbranner ved å hoppe i fallskjerm ned på bakketoppen over en brann og bekjempe den derfra, mens andre bekjemper den nede.

Under en spesielt stor skogbrann ble et elitelag av fallskjermhoppere samlet til en gjennomgang før de skulle ta av med flyet sitt. Oppsynsmannen – en klok og erfaren brannmann – fortalte fallskjermhopperne at alt var svært utstabilt og at han ikke kunne gi dem nøyaktige instruksjoner. I stedet, sa han, skulle fallskjermhopperne kontakte ham over radio straks de hadde landet på bakketoppen over brannen. Da ville han gi dem instruksjoner om hvordan de skulle gå frem for å begynne kampen.

Hurtig tok brannmennene av med flyet sitt, skjøt seg ut i fallskjermene til bakketoppen over den rasende ilden og samlet seg til aksjon. Da de betraktet brannen fra toppen, kunne de se flere mulige veier de kunne ta for å begynne arbeidet.

Som de hadde avtalt, tok teamlederen frem en bærbar radio, fant riktig

Å slappe av på bakkekanten kan synes som en trygg måte å unngå å gjøre feil på, men det er også en måte å unngå å gjøre fremgang på.

frekvens og anropte oppsynsmannen for å be om instruksjoner om hvilken vei de skulle ta. Men det var bare atmosfæriske forstyrrelser i radioen. De kunne ikke høre oppsynsmannen i det hele tatt.

Brannmennene antok at oppsynsmannen var opptatt med andre oppgaver og bestemte seg for å vente 10 minutter og prøve igjen. Men da de prøvde for annen gang, ble resultatet det samme – forstyrrelser og ingen instruksjoner.

Brannmennene rådførte seg med hverandre. De kunne fremdeles se flere veier ned fjellet som ville gi dem et godt utgangspunkt for å bekjempe ilden. Men de var bekymret fordi de ikke hadde fått instruksjoner fra oppsynsmannen. De var redd for at hvis de begynte å bevege seg nedover den veien som så best ut for dem, kunne de faktisk gå i en annen retning enn det oppsynsmannen ønsket av dem, og de ville bli nødt til å gå tilbake.

Så de bestemte seg for å vente på toppen. Femten minutter senere prøvde de igjen å få kontakt med oppsynsmannen. Ingenting. De tok av seg ryggsekkene og fant et sted å sette seg. Tretti minutter ble en time. En time ble to timer. De prøvde regelmessig å kontakte oppsynsmannen. Men som før fikk de inn bare atmosfæriske forstyrrelser.

Brannmennene bestemte seg for å spise. Etterpå, da de fremdeles ikke fikk kontakt, lente de seg på sekkene sine og tok en lur. De var frustrert. Hvis bare oppsynsmannen ville vie dem litt oppmerksomhet og si dem hvor de skulle gå, ville de med glede følge den retningen og gjøre en innsats for å bekjempe ilden. Men det syntes som oppsynsmannen ignorerte dem og sannsynligvis var opptatt med andre. Og de hadde besluttet at de ikke ville bevege seg uten oppsynsmannens direktiver. De var jo blitt lovet disse direktivene før de

skjøt seg ut i fallskjerm og landet på bakketoppen.

Syv timer etter at brannmennene hadde kommet til bakketoppen, kom en sliten teamleder fra gruppen som bekjempet brannen lenger nede i fjellet, oppover stien og fant brannmennene. Han ble paff. Han gikk bort til deres leder og spurte: «Hva gjør dere her oppe på bakketoppen? Vi trenger virkelig deres hjelp. Ilden kom nesten ut av kontroll fordi vi ikke hadde hjelp til å begrense den. Og hele denne tiden har dere bare sluppet av her oppe?»

Lederen for brannmennene forklarte situasjonen for den nyankomne sjefen. De var blitt lovet instruksjoner fra oppsynsmannen. De hadde prøvd å rette seg nøye etter disse instruksjonene. Men oppsynsmannen hadde ignorert dem og aldri svart på deres anrop. Det var riktig at de kunne se flere veier ned til brannen. Men de var redde for å ta gal vei. Derfor besluttet de å vente til de hadde fått de lovede instruksjoner fra oppsynsmannen.

Teamlederen rakte frem hånden og tok den lille radioen som brannmennene hadde brukt. Så gikk han ca. 45 meter nedover en av stiene som førte til brannen. Han stanset og prøvde radioen. Oppsynsmannens røst lød tydelig og klart. Teamlederen gikk så tilbake til toppen og ca. 45 meter nedover en annen sti. Han stanset og anropte oppsynsmannen. Igjen hørtes straks oppsynsmannens røst.

Vi mottar ikke den beste og tydeligste veiledning når vi bare venter på at vår himmelske Fader skal sende oss hjelp og veiledning, men når vi arbeider ivrig og går på med krum hals.

Teamlederen gikk tilbake til brannmennene og kastet radioen til leaderen og sa: «Det er ikke dekning akkurat her. Alt dere hadde å gjøre, var å bevege dere nedover en av stiene, så kunne oppsynsmannen lett korrigeret kursen og bragt dere nettopp dit hvor vi trengte dere. I stedet sluppet dere av her oppe, og dere var fullstendig verdiløse for oss.»

Når vi har behov for åndelig veiledning, kan vi ofte bli fristet til å gjøre nøyaktig det brannmennene gjorde. Vi befinner oss i ukjent territorium. Vi ser flere tilgjengelige veier, og vi er ikke sikre på hvilken vi skal ta. Vi har blitt lovet inspirasjon og hjelp av vår himmelske Fader. Men den kommer ikke alltid straks. Vi blir frustrert og bestemmer oss for ganske enkelt å sette oss ned og vente til den lovede veiledning kommer. Vi venter

og venter og venter, og lurer på hvorfor den guddommelige oppsynsmann ikke hjelper oss med kursen.

Når vi gjør dette, ignorerer vi et viktig prinsipp for åpenbaring. Vår Fader i himmelen forventer at vi bruker vår egen intelligens, evne og erfaring til å stikke ut vår første kurs. Etter hvert som vi fortsetter fremover på veien vi har valgt, er vi i en langt bedre stilling til å motta de kurskorrigeringer han måtte ha for oss. Men hvis vi ganske enkelt synker ned på bakketoppen og lener oss på ryggsekkene våre til han gir oss instruksjon, risikerer vi å befinne oss på et sted der det ikke er åndelig dekning.

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt:

«Vi forventes å bruke det lys og den kunnskap vi allerede har, til å

MED SMÅ MIDLER

Av Laurel Teuscher

løse livets vanskeligheter. Vi skulle ikke behøve noen åpenbaring til å lære oss at vi må gjøre vår plikt, for det har vi allerede blitt fortalt i Skriftene. Vi skulle heller ikke forvente åpenbaring til erstatning for den åndelige eller timelige intelligens vi allerede har fått – bare for å utvide den. Vi må utføre vår plikt i livet som på en vanlig arbeidsdag og følge de rutiner og regler og bestemmelser som styrer alt liv.

Regler, bestemmelser og bud er et verdifullt vern. Hvis vi trenger åpenbart instruksjon for å skifte kurs, vil den komme på det tidspunkt vi får behov for den.»¹

Jeg vitner om at vi ikke mottar den beste og tydeligste veiledning når vi bare venter på at vår himmelske Fader skal sende oss hjelp og veiledning, men når vi arbeider ivrig og går på med krum hals. Til dem av dere som venter på at Herren skal veilede dere i livet – som trenger hjelp med en stor avgjørelse eller et vanskelig spørsmål – gir jeg følgende utfordring: Ta bønn til hjelp og vær påpasselig med å bruke deres egen intelligens og egne ressurser for å velge en vei som synes riktig. Gå deretter ivrig inn for å vandre på den stien (se L&p 58:26–28). Når tiden er inne for kurskorrigering, vil Han være der for å hjelpe og veilede deg. ■

NOTE

1. Boyd K. Packer: «Vår søken etter åndelig kunnskap», *Liahona*, jan. 2007, 16.

Jeg mente jeg gjorde det bra. Jeg hadde vært på misjon, tatt eksamen fra college, fått heltidsjobb og til slutt flyttet inn i en leilighet for meg selv. Jeg gikk i kirken hver søndag og deltok av og til på aktiviteter. Jeg hadde mange venner, enslige og gifte, og jeg hadde plutselig mer tid til å lese, min yndlingsinteresse som barn. Men til tross for alle disse aktivitetene, følte jeg at noe manglet.

I Alma kapittel 37 leser vi Almas råd til sin sønn Helaman. I vers 41–42 taler Alma om Lehis familie og Liahonaen. Han forklarer at Liahona ikke ville fungere når «de var dovne og glemte å utøve sin tro og flid» og at «de hadde ingen fremgang på reisen. Derfor ble de værende i villmarken, eller de reiste ikke korteste vei». Disse versene fikk meg til å innse at jeg ikke hadde fremgang. Jeg utøvet ikke min tro og var ikke flittig med noe. Jeg hadde sluttet å arbeide mot et mål. Jeg ventet ganske enkelt på at noe skulle skje.

Det var ikke et bestemt øyeblikk da jeg laget en liste og skrev ned alt jeg trengte å forandre. I stedet fant disse forandringene sted litt etter litt. Først begynte jeg å stå tidlig opp

og løpe eller mosjonere på annen måte. Deretter begynte jeg å undersøke skolefag som kunne bidra til at jeg hadde fremgang i jobben min eller lot meg skaffe meg en annen. Jeg fant et kurs og brukte tid på å forberede meg til de nødvendige prøver for å kunne søke. Skriftstudium og bønn ble viktigere for meg, og jeg prøvde å bruke tid hver dag på å nyte Kristi ord og søke å føle Ånden. Jeg gjorde en spesiell innsats for å bli mer involvert i menigheten – også om det innebar at jeg måtte gi avkall på noe personlig tid.

Etter at jeg begynte å foreta disse små forandringene, har jeg følt meg lykkeligere. Jeg føler at jeg gjør fremgang og at min himmelske Fader gir meg nye utfordringer. Jeg kan møte disse utfordringene med håp istedenfor frykt eller motløshet. Jeg har lært at når vi slutter å arbeide eller utøve vår tro og beveger oss i en retning, så kan ikke vår himmelske Fader hjelpe oss å ha fremgang, og vi vil ikke nå vårt mål. Jeg er så takknemlig for de små forandringene i mitt liv som har hjulpet meg å se en vei fremover. ■

Hvorfor
må vi være
fullstendig
under vann
når vi blir døpt?

Du har kanskje vært tilstede ved en dåp der personen som ble døpt, måtte få ordinansen utført to ganger fordi han eller hun ikke var fullstendig under vann den første gangen.

Fordi dåp er en frelsende ordinans,

er det nødvendig at den blir utført nøyaktig og korrekt.

Dåp er en symbolsk handling. Den «symboliserer død, begravelse og oppstandelse, og kan bare gjøres ved nedsenkning» (Bible Dictionary, «Baptism»). Å senkes under vann representerer Jesu Kristi død og begravelse, men det representerer også at vårt naturlige menneske dør (se Romerbrevet 6:3–6). Å bringes opp fra vannet igjen symboliserer Jesu Kristi oppstandelse og representerer å bli født på ny som hans paktsdisipler. De to vitnene som står ved siden av dåpsbassenget, skal forsikre seg om at personen som blir døpt, blir fullstendig nedsenket, et symbol på å bli fullstendig født på ny.

Når vi blir døpt, følger vi det mønster som Frelseren viste. Han ble døpt ved nedsenkning i elven Jordan (se Matteus 3:13–17). Vår himmelske Fader ønsker at alle hans barn skal bli rensset for sine synder, slik at de kan bo hos ham igjen. Å bli døpt ved nedsenkning, slik Kristus ble, er en vesentlig del av hans guddommelige plan. ■

Den hellige ånd er ment å være vår stadige ledsager, men jeg vet ikke om jeg føler Ånden hele tiden. Er det noe galt med meg?

Hvis du er verdig, men ikke føler Ånden hele tiden, kan det bety at du fremdeles er i ferd med å lære å gjenkjenne og handle ifølge Trøsterens veiledning. Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum forklarte: «Selv om vi bestreber oss på å være trofaste og lydige, er det likevel situasjoner da rettledning, forsikring og Åndens fred ikke er så lett oppfattelig i vårt liv» («Så hans Ånd alltid kan være hos oss», *Liahona*, mai 2006, 29).

Hvis du ikke vet om du har Den hellige ånd med deg, kan du være stille og lytte et øyeblikk. Du kan føle Åndens innflytelse som en rolig, fredelig forsikring. Prøv å gjenkjenne den stille, lave røsten når du gjør ting som innbyr Ånden, som å be, studere Skriftene eller være tilstede på nadverdsmøtet. Når du reagerer på tilskyndelser og lytter til Ånden, vil din evne til å skjelne disse rolige, svake følelsene bli bedre.

Du må leve verdig for at Ånden skal være med deg (se Mosiah 2:36). Hvis du ikke føler Åndens innflytelse, kan dette være en advarsel og et tegn på at du trenger å omvende deg og revurdere dine prioriteringer. Du kan innby Ånden til deg med oppriktig omvendelse, bønn, skriftstudium og andre oppløftende aktiviteter. ■

Er Kirken imot alle videospill, eller bare voldelige?

Det finnes mange videospill som er gode, utfordrende og morsomme, og noen slike spill kan være en hyggelig

sosial aktivitet. Kirken er ikke imot videospill, men de unge blir sterkt oppfordret til å velge klokt når det gjelder hvilke spill de spiller og hvor mye tid de bruker på dem. Vi er blitt befalt å bruke vår tid klokt (se L&P 60:13). Bare fordi noe er bra og morsomt, betyr det ikke at det er verdt å benytte det.

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har forklart: «En av måtene som Satan ... svekker din åndelige styrke på, er å oppmuntre deg til å bruke en mengde tid på ting som betyr svært lite. Jeg snakker om slike ting som å sitte i timevis og se på TV eller videoer, spille videospill kveld etter kveld [eller] surfe på Internett» («Be Strong in the Lord», *Ensign*, juli 2004, 13).

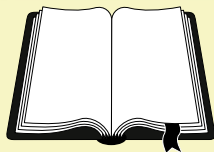
Det er greit å bruke noe av din tid til å spille videospill som er i harmoni med medienormene som finnes i *Til styrke for ungdom*. Men vær villig til å legge fra deg fjernkontrollene eller slå av datamaskinen og ta fatt på noe annet. La ikke videospill hindre deg i gode aktiviteter som å mosjonere, studere evangeliet, gjøre lekser eller tilbringe tid med familien. ■

SLADDER

LA DET IKKE KOMME VIDERE.

FOTO: JED A. CLARK

MITT FAVORITTSKRIFTSTED

2. Nephi 2:11

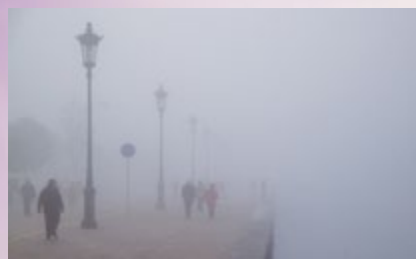
Dette verset har alltid vært min veileder og inspirasjon hver gang jeg er i tvil, er fortvilet eller i en vanskelig situasjon. Det har vært mitt favorittskriftsted siden jeg har spurt om hvorfor det må være motsetninger. Hvorfor skal det være motsigelser? Hvorfor kan ikke livet bare være positivt, lykkelig, lett og godt? Hvorfor skal det onde eksistere?

Dette verset hjalp meg å forstå livet og dets floker. Det hjalp meg å verdsette livets mening høyere. Det fikk meg til å innse hensikten med motsetninger og at jeg skulle være takknemlig for dem. For uten slike ville vi ikke forstå livets virkelige betydning og skjønnhet. Uten motsetninger ville vi ikke vite hva det vil si å elske, være lykkelig eller lykkes. Jeg har lært å elske livet og akseptere det slik det er og stole på Herren, for hans visdom er ubestridelig.

Sheena P., Filippinene

«**M**itt råd til oss alle er at vi ser hen til Herrens fyrtårn. Det finnes ingen tåke så tett, ingen natt så mørk, ingen storm så sterk og ingen sjømann så fortapt at lyset fra det ikke er i stand til å redde. Det lyser gjennom livets stormer. Herrens fyrtårn sender ut signaler som er lette å gjenkjenne og som aldri svikter.»

President Thomas S. Monson:
«Avslutningsord», *Liahona*,
mai 2010, 113.

Jeg tok dette bildet i Tessalonika, Hellas. Det minner meg om den mørke tåken i Lehis drøm (se 1 Nephi 8:22–24).

Kevin K., Tyskland

SEND historie, foto eller tilbakemelding til liahona@ldschurch.org. Oppgi fullt navn, menighet eller gren, stav eller distrikt, samt foreldres tillatelse (e-post aksepteres). Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet.

HVORDAN HA RENE TANKER

Selv om dårlige tanker kommer og banker på døren, bør vi ikke invitere dem inn og finne en plass. Den beste tiden å forsvare seg selv på mot fristelse er når tanken begynner å ta form.

Tilintetgjør frøet, så vil planten aldri vokse. Når jeg befinner meg i en slik situasjon, synger jeg yndlingssalmen min og prøver å se for meg bildet av Jesus i mitt indre til jeg klarer å stå imot. Hvis vi konsekvent står imot dårlige tanker, vil de forsvinne.

Jorge G., Venezuela

SVARET I VERS ÅTTE

Joseph Smith fant sitt svar i Jakobs brev 1:5.

Jeg fant mitt noen vers senere.

Av Angelica Nelson

Det var klokken elleve om kvelden, og jeg var på rommet mitt etter å ha vært ute med noen venner fra skolen. Jeg visste at jeg ikke hadde tatt de beste avgjørelser den kvelden. «Men,» tenkte jeg, «jeg hadde ikke tatt de verste heller.»

Frustrert tok jeg fatt på en hjemmelekse. Jeg var så trett at jeg bare ønsket å få den gjort og gå til sengs. «Jeg trenger også å lese i Skriftene. Men jeg hopper over det i kveld,» tenkte jeg.

Jeg begynte å tenke på alt det ble forventet at jeg skulle gjøre. Lese i Skriftene, ta Morgenseminar, gå i kirken og på GUF, få gode karakterer, ta del i andre aktiviteter, ha deltidsjobb ... Listen fortsatte.

Jeg følte stort press på alle områder av livet, spesielt som eneste kvinnelige siste-dagers-hellig på skolen. Jeg minnet meg selv om og om igjen på at jeg kanskje var den eneste kvinnelige siste-dagers-hellige mine jevnaldrende noensinne ville møte, så jeg måtte være et godt eksempel. Likevel visste jeg at jeg begynte å feile.

«Jeg skulle ønske jeg kunne være like sorgløs som mine venner,» tenkte jeg. Jeg ønsket også at jeg ikke følte meg så ille når jeg gikk på en fest

eller brukte et stygt ord, men sannheten var at det gjorde jeg. Det fikk meg til å føle meg fysisk syk når jeg gjorde valg jeg visste ikke var riktige. Men av en eller annen grunn fortsatte jeg å gjøre feil valg.

Det var nesten midnatt da jeg var ferdig med leksene. Om fem timer ville vekkeruret pipe. Jeg ville våkne, dra meg av gårde til Seminar og prøve å komme meg gjennom en dag til på skolen.

Da gikk det opp for meg. Jeg trengte ikke adlyde alle reglene. Jeg kunne slutte å gå i kirken, Seminar og GUF hvis jeg ønsket det. Bare fordi min familie gikk, betydde ikke det at jeg måtte.

Det var en så frigjørende tanke. Jeg kravlet opp i sengen og hadde nesten sovnet da jeg fikk en sterk følelse av at jeg skulle lese i Skriftene. «Nei,» tenkte jeg. «Jeg er utkjørt.»

Igjen følte jeg det. Denne gangen tenkte jeg: «Kanskje for siste gang.»

I Seminar det året hadde vi studert Det nye testamente. Jeg slo opp der merket mitt var – Jakobs brev kapittel 1. Dette var det kapitlet Joseph Smith hadde lest og som inspirerte ham til å gå til Den hellige lund og utøse sitt hjerte for vår himmelske Fader.

«Så ironisk,» tenkte jeg. Jeg begynte å lese.

Jeg kjente godt vers 5: «Men om noen av dere mangler visdom ... » Men det var vers 8 som åpnet mine øyne den natten. Der sto det: «En tvesinnet mann [er] ustø på alle sine veier.» Jeg stivnet til. Så leste jeg det om igjen.

Jeg var tvesinnet. Jeg hevdet å være en siste-dagers-hellig, men mine handlinger begynte å vise noe annet. Hvis jeg fortsatte, uansett hvilken vei jeg valgte, ville jeg være ustø og usikker og derfor svært ulykkelig.

Jeg trengte å vite om evangeliet var sant. Jeg trengte å vite om det var verdt det å stå opp klokken fem hver morgen for å studere evangeliet. Jeg trengte å vite at jeg prøvde å leve så godt jeg kunne, til tross for at jeg til tider ble latterliggjort, fordi det virkelig ville gi meg den største lykke og glede.

Klokken var blitt nesten ett på natten nå, men jeg knelte ned ved siden av sengen og utøste mitt hjerte til min Fader i himmelen. Jeg ba ham hjelpe meg å vite hva som var riktig, å vite hvilken vei jeg skulle ta, å lede meg ved hånden og ta bort den forvirringen jeg følte.

Enkelt, klart og fredelig kom følgende tanke til mitt sinn: «Du vet det allerede.» Og det gjorde jeg.

Jeg reiste meg opp, slukket lyset og la meg til å sove. Fire timer senere pep vekkeruret. Søvnig, stoppet jeg det. Et minutt senere sto jeg opp og var klar til nok en dag, inkludert Morgenseminar.

Det er mange år siden den strålende opplevelsen midt på natten. Mitt vitnesbyrd fortsetter fremdeles å vokse. Noen ganger er det sterkere enn andre ganger. Forskjellen er at jeg vet, og jeg har aldri sett meg tilbake. ■

Av president
Thomas S. Monson

VÅR PIONERARV SOM VI HEDRER

Vi kan alle lære mye fra våre tidlige pionerforfedre, hvis kamp og lidelse ble møtt med resolutt mot og en vedvarende tro på en levende Gud.

Pionerens lidelse

«Den første utvandringen i 1847, som ble organisert og ledet av Brigham Young, er av historikere beskrevet som et av de største epos i De forente staters historie. Hundretalls siste-dagers-hellige pionerer led og døde av sykdom, påkjenninger eller sult. Det var folk som manglet vogner og oksespann og som bokstavelig talt gikk til fots de ca. 2000 kilometerne over slettelandet og over fjellene, mens de skjøv og trakk håndkjerret med seg.»¹

Inspirerende tro

«Vi kan alle lære mye fra våre tidlige pionerforfedre, hvis kamp og lidelse ble møtt med resolutt mot og en vedvarende tro på en levende Gud... Barn og unge var blant de tusener som trakk og skjøv håndkjerret eller vandret på pionerstien, akkurat slik de er blant de hellige i dag som er pionerer i sine egne områder rundt om i verden. Jeg tror ikke det finnes et medlem i denne kirken i dag som ikke har blitt grepet

av beretningene om de tidlige pionerene. De som utrettet så mye til alles beste, hadde visselig som målsetning å inspirere til tro. De oppfylte målsetningen på en strålende måte.»²

De møtte vanskeligheter

«På de slitte sidene i en pioners støvete dagbok står det så gripende: "Vi bøyet oss ned i ydmyk bønn til Den allmektige Gud, med hjertet fylt av takksigelse til ham, og innviet dette land til ham som et tilfluktssted for hans folk."

De primitive boligene ble beskrevet slik av en som var der som liten gutt: "Det var ikke noen form for vindu i vårt hus. Heller ikke var det noen dør. Min mor hengte i stedet opp et gammelt teppe, som tjente som dør den første vinteren. Dette var vårt soverom, vår penstue, vår dagligstue, vårt kjøkken, alt samlet i dette rommet på ca. 3,5 ganger 5 meter. Hvordan i all verden vi alle klarte oss der, vet jeg ikke. Jeg minnes at min kjære, gamle mor sa at ingen dronning som noensinne hadde gått

inn i sitt slott, noen gang hadde vært lykkeligere eller mer stolt av sitt ly og Herrens velsignelser enn hun var da hun gikk inn i den ferdige jordhulen."

Slik var en tidligere tids prøvelser, slit, strev og hjertesorg. De ble møtt med resolutt mot og en varig tro på en levende Gud.»³

Pionerer i dag

«Vi hedrer dem som utholdt ufattelige prøvelser. Vi priser deres navn og tenker på hva de ofret.

Hva med vår egen tid? Opplever vi pionererfaringer? Vil fremtidens generasjoner tenke med takknemlighet på vår innsats, vårt eksempel? Dere unge kan i sannhet være pionerer når det gjelder mot, tro, nestekjærlighet og beslutsomhet.

Dere kan styrke hverandre. Dere har evnen til å legge merke til de ubemerkede. Når dere har øyne å se med, ører å høre med og hjerte å føle med, kan dere strekke dere ut og redde andre på deres egen alder.»⁴

Den største pioner

«Når vi vender sidene i Skriftenes historie fra begynnelse til slutt, lærer vi om den største pioner – ja, Jesus Kristus. Hans fødsel ble forutsagt av oldtidens profeter. Hans inntreden på livets scene ble kunngjort av en engel. Hans liv og hans virke har forandret verden...

Én setning fra Apostlenes gjerninger sier enormt mye: Jesus “gikk omkring og gjorde vel ... fordi Gud var med ham” (Apostlenes gjerninger 10:38) ...

Hans misjon, hans virke blant menneskene, hans læresetninger om sannheten, hans barmhjertighetsgjerninger, hans urokkelige kjærlighet til oss fremkaller vår takknemlighet og varmer våre hjerter. Jesus Kristus, verdens Frelser – ja, Guds Sønn – var og er den største pioner, for han har gått foran og vist alle andre veien. Måtte vi alltid følge ham.»⁵ ■

NOTER

1. «Kom, følg med meg», *Ensign*, juli 1988, 2. Se også *Lys over Norge*, nov. 1988, 2.
2. «Hvordan undervise våre barn», *Liahona*, okt. 2004, 4.
3. *Ensign*, juli 1988, 4. Se også *Lys over Norge*, nov. 1988, 3.
4. «Vi er alle pionerer», *Lys over Norge*, juli 1997, 93.
5. «Ledet av åndelige pionerer», *Liahona*, aug. 2006, 8.

De hjelper hverandre i

INDIA

Av eldste Charles og søster Carol Kewish

Seniormisjonærer, området Asia

Da sterke stormer og tyfoner herjet det sydlige India i oktober 2009, var unge menn og unge voksne fra Hyderabad og Bangalore India distrikter straks på pletten for å hjelpe til med å lindre lidelsen til dem som ble berørt av oversvømmelsene.

Ifølge president Prasada Gudey i Hyderabad India distrikt: «Våre unge menn utførte et fantastisk arbeid med å dele ut mat og vann til de trengende. Varene var donert og ankommet, men myndighetene var ikke i stand til å dele dem ut til de mange tusen ofrene i mer enn 200 flyktningleirer. Våre medlemmer var der i sine vester med logoen Mormon Helping Hands og delte effektivt ut mat og vann til alle.»

Noen av de unge mennene og unge voksne som hjalp til, fortalte hvor hyggelig og givende tjeneste kan være. ■

T.h.: «Jeg følte meg veldig glad for anledningen til å tjene mine medmennesker. Jeg hadde en flott opplevelse, og jeg lærte så mye av den, og samtidig likte vi å være sammen med venner som pakket mat og andre varer som trengtes. Jeg følte min Frelsers kjærlighet og fred da jeg tjente andre.» – Venus Armstrong

«Jeg var så glad for å kunne hjelpe til med dette prosjektet. Det ga meg stor glede å vite at jeg hjalp folk som var i stor nød. Jeg ba om at de ville bli velsignet.» – Vishal Nakka

Under: Seksti medlemmer fra Kirken reiste til flyktningleirer i det nordlige Karnataka. De delte ut tepper, presenninger og hygienepakker som Kirkens medlemmer hadde satt sammen. En ung mann utbrøt: «Det var helt utrolig å hjelpe til med dette hjelpeprosjektet. Jeg har alltid ønsket å hjelpe og tjene andre. Jeg var så takknemlig for å få hjelpe til. Jeg hadde tårer i øynene da jeg så disse menneskene som hadde mistet alt i flommen. Det var en stor velsignelse å kunne hjelpe folk i mitt land.»

VISSTE DU DET?

Profeten Joseph Smith sa at en sann siste-dagers-hellig skal «mette den sultne, kle den nakne, sørge for enken, tørke den foreldreløses tårer, trøste den sørgende, enten det er i denne kirken, i en annen eller ingen kirke i det hele tatt, hvor enn han finner dem» (Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith [2007], 420). På grunn av vårt ønske om å tjene andre sponser Kirken humanitærhjelp og utviklingsprosjekter rundt om i verden. For eksempel, i 2009:

- Det ble donert arbeid tilsvarende 763 737 dager ved Kirkens velferdsfasiliteter.
- Mer enn 8 000 misjonærer hjalp til med velferdstjenester.

Mellom 1985 og 2010 har Kirken gitt humanitærhjelp til 178 land. Noen konkrete prosjekter er bl.a.:

- Katastrofehjelp etter jordskjelv på Haiti, i Indonesia og Chile, etter en tsunami i Samoa og etter en tyfon på Filippinene.
- Finansiering av en meslingvaksineringskampanje i Afrika.
- Forsendelse av 10,3 millioner hygiene-, nyfødte- og skolepakker.
- Utdeling av mer enn 61 000 tonn mat, mer enn 13 000 tonn medisinsk utstyr og mer enn 89 000 tonn klær.

Mer informasjon om Kirkens velferdsprogram finnes på www.providentliving.org.

Over: «Da jeg fortalte mine collegevenner om tjenesteprojektet, var de så glade på mine vegne. Jeg forklarte hva vi gjorde, og fortalte dem om Kirkens prinsipper. Jeg følte så godt da jeg hjalp andre med dette prosjektet. Tommelen opp for Kirkens organisasjon som ga oss denne anledningen til å tjene.»
– Deepak Sharma

T.h.: «Det følte veldig godt å være med på hjelpeprosjektet under flommen. Jeg hjalp til med å merke og dele ut matpakkene. Det var en stor velsignelse å være der med de andre prestedømsbrødrene og kunne hjelpe og tjene mennesker som var i stor nød.»
– Avinash Thomas

ETT MENNESKES SØPPEL ER EN ANNENS SKATT

En bok med gullbokstaver på permen ble en skatt for en som søkte sannheten.

Av Andrej Bozhenov

Det var en varm sommerdag på min misjon. Min ledsager og jeg hadde spasert gjennom gatene i St. Petersburg i Russland i håp om å finne nye undersøkere. Den kvelden traff vi en eldre mann i nærheten av der vi bodde, og vi begynte å snakke med ham. Selv om han ikke viste noen interesse for evangeliet, følte vi begge at vi skulle gi ham et eksemplar av Mormons bok. Inne i boken skrev vi våre gode ønsker for ham, vårt vitnesbyrd og vår kontaktinformasjon.

Noe vi ikke visste, var at senere samme kveld var en ung mann ved navn Ilya ute sammen med sin bror. Da de gikk langs en svakt opplyst undergrunns gate, fikk Ilya øye på noe som glitret på en bokperm på bakken. Da han bøyde seg ned for å se nærmere, leste han gullbokstavene

som var preget på boken – Mormons bok: Et annet testamente om Jesus Kristus. Han tok den opp og bar den hjem.

Neste dag grunnet min ledsager og jeg over hvordan vi kunne finne nye undersøkere. Jeg gjorde meg mange tanker: «Vi prøver å gjøre vårt ytterste for å finne nye muligheter. Hvor er resultatene? Kanskje vi må gjøre noe annerledes.»

Et øyeblikk etterpå ringte telefonen. Jeg tok den. En stemme spurte: «Er dette en eldste? Jeg fant boken dere mistet i undergrunnen. Jeg ønsker å gi den tilbake.»

Jeg kastet straks et blikk på hyllen der Skriftene mine lå. «Jeg tror ikke jeg har mistet boken i metroen,» svarte jeg. «Nei, jeg har ikke mistet min Mormons bok, men du kan beholde den og lese den.»

Den unge mannen sa at han het Ilya og forklarte at han var

opprinnelig fra Orsk i Russland, men var kommet til St. Petersburg for å arbeide.

«Jeg vil gjerne lære mer om denne boken og deres kirke,» sa han. «Kan jeg treffe deg?»

Jeg hoppet av begeistring. Det var ikke hver dag at mulige undersøkere ringte og spurte om å få en avtale for å lære mer om Kirken.

«Naturligvis kan vi treffes, Ilya!» svarte jeg gledesstrålende.

Da vi kom sammen med Ilya, lyttet han oppmerksomt og stilte spørsmål. Vi var glad for at han var så positiv overfor evangeliet.

Under leksjonen kom jeg til å åpne Ilyas eksemplar av Mormons bok. Da jeg kom til de første sidene, fikk jeg øye på en kjent håndskrift – min egen! Jeg forsto at dette var den boken vi hadde gitt den eldre mannen dagen før. Tydeligvis hadde mannen kastet boken som Ilya snart

oppdaget. Jeg ble fylt av takknemlighet for at min ledsager og jeg hadde valgt å gi boken til den eldre mannen, selv om vi da ikke forsto hvorfor.

Det varte ikke lenge før Ilya valgte å slutte seg til Kirken. Entusiastisk begynte han å dele evangeliets budskap med sine slektninger og venner.

Jeg har lært at vår himmelske Fader vet når en person er klar til å motta hans ord. Han krever bare av oss, som misjonærer og medlemmer av hans kirke, at vi adlyder hans bud og underkaster oss hans vilje når vi søker å dele evangeliet. I dette tilfellet visste Gud at selv om den opprinnelige mottakeren av vår Mormons bok ikke forsto dens verdi, gjorde Ilya det (se 1 Nephi 19:7). ■

Bare fortsett å svømme

Tolv år gamle Monica Saili elsker å svømme. Hun er en av de beste svømmerne på New Zealand. Hun er nesten som en fisk.

Nåja, det om fisk er vel ikke sant. Men den eneste andre forklaring på at hun er så god, er at hun trener så hardt.

Hun er ved bassenget to timer hver mandag, onsdag og fredag morgen klokken fem. Tirsdag, torsdag og lørdag løper hun på bane eller løper terrengløp etter skoletid.

Den svømmeøvelsen hun liker minst, er butterfly, der hun må bruke bare én arm og holde haken opp og bruke armene vekselvis hver 100. meter. «Da verker skuldrene virkelig,» sier hun.

Men hun har lært at når det blir hardt, blir ikke livet lettere av å gi opp. Det harde arbeidet er det som gjør henne sterkere.

Hardt arbeid og harde tider

Alt det harde arbeidet har hjulpet. Hun begynte å vinne medaljer da hun

var 10. Da hun var 11, var hun blant landets 10 beste i sin aldersgruppe i butterfly. Da hun var 12, ble hun plukket ut til å delta i en svømmeleir sammen med landslaget, og hun ble valgt til å svømme i Sydhavsøylekene i Samoa mot svømmere fra andre land.

Hun sier: «Min far sa alltid: »Suksess er et resultat av hardt arbeid. Den daler ikke rett ned i fanget ditt.»

Monica oppdaget at det stemmer når det gjelder svømming, og også ellers i livet da hennes far døde uventet noen måneder etter hennes 11-årsdag.

«Jeg sto pappa svært nær,» sier Monica. «Han hjalp meg i gang med svømmingen. Han kjørte meg til alle treningene og konkurransene. Da han døde, følte jeg at jeg ikke hadde noen å snakke med.»

Ikke gi opp

Det var vanskelig å miste faren. Men Monica gir ikke opp under tøffe

Monica Saili har lært at når livet blir vanskelig, blir det ikke lettere av å gi opp.

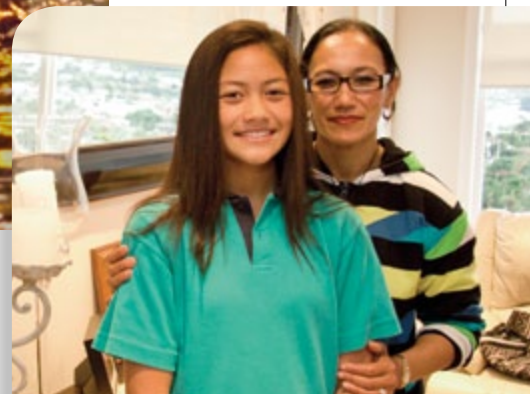
IKKE GI OPP!

«Vi har alle tunge dager innimellom. Fortvil ikke. Gi ikke opp.

Se etter solskinet gjennom skyene.»

President Gordon B. Hinckley (1910–2008): «The Continuing Search for Truth», *Lys over Norge*, feb. 1986, 9.

Med hjelp fra sin mor har Monica kommet seg gjennom noen tunge perioder. Underveis har hun lært at vanskeligheter ikke kan hindre henne i å være lykkelig.

treningsøkter, så da faren døde, ville hun ikke gi opp sin tro på sin himmelske Fader heller.

«Pappa var mitt forbilde,» sier hun. «Han lærte meg å etterleve evangeliet.»

Siden han døde, har Monica begynt å studere Skriftene før hun legger seg, «og jeg prøver å gjøre det til en vane,» sier hun. Hun forsvarer sin tro på skolen. «Jeg får mange spørsmål om Kirken,» sier hun. Og hun er menighetens musikkleder.

«Jeg blir velsignet ved å være medlem,» sier Monica. «Jeg får trøst når jeg blir altfor stresset.»

Sterkere til slutt

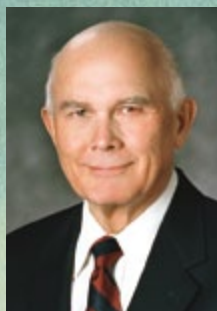
Monica savner fremdeles faren. Men med støtte fra sin mor og resten av familien, går hun videre.

Hennes liv er fylt med piano- og fiolintimer, elevrådsmøter, svømming, Personlig fremgang og å lede musikken på nadverdsmøtene.

Hun vet ennå ikke hvor langt hun kan komme med svømmingen eller hvor lenge hun vil holde på. Men når det gjelder evangeliet, er hun fast bestemt på å holde ut til enden.

«Iblant er livet vanskelig,» sier Monica. «Men vi kan bli sterkere av å gjøre vanskelige ting. Man må bare fortsette å svømme.» ■

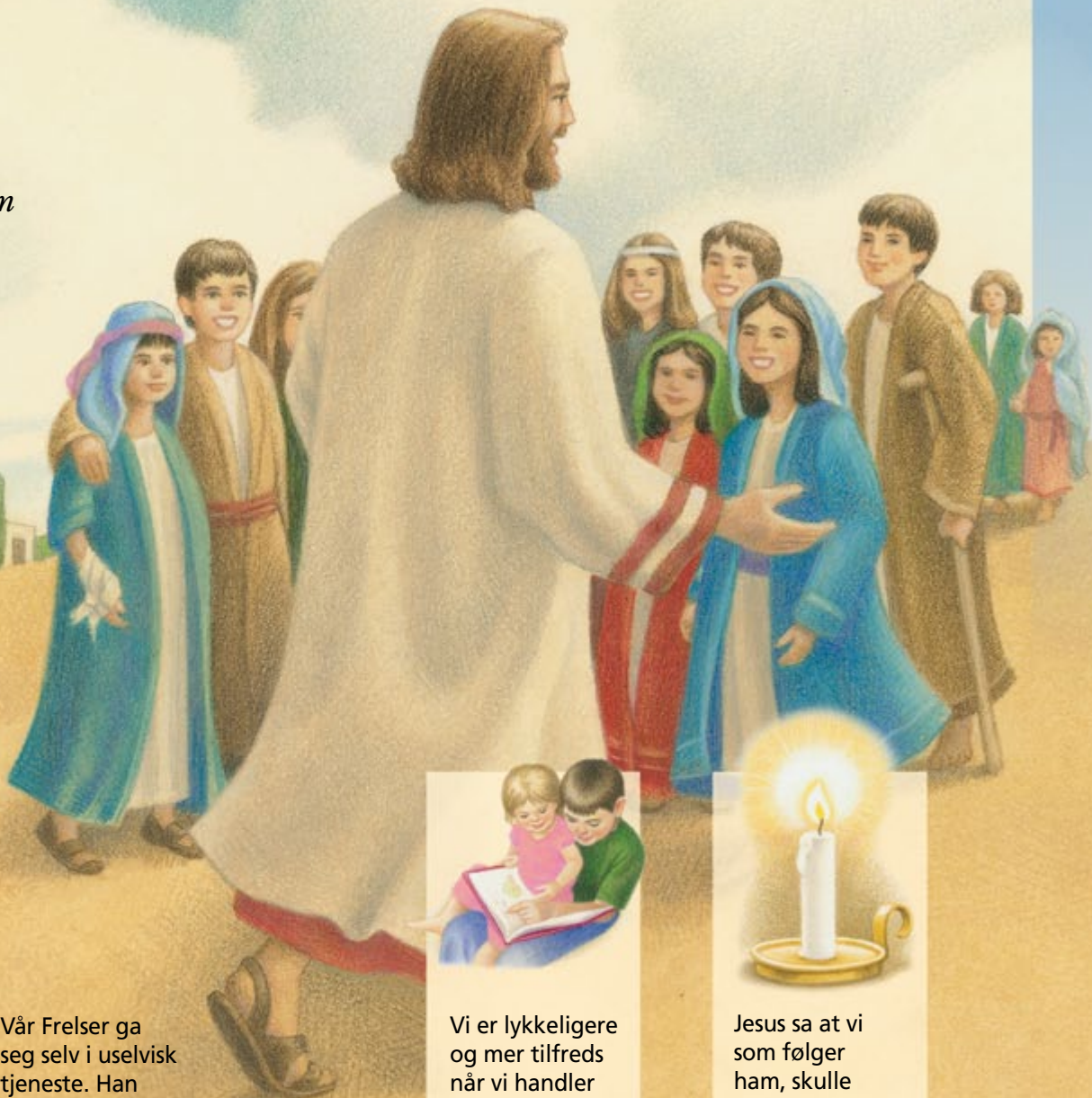
Du kan se flere bilder fra denne artikkelen på liahona.lds.org.

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum formidler noen tanker om dette emnet.

Hvorfor er det viktig å tjene andre?

Fra «Uselvisk tjeneste», Liahona, mai 2009, 93–96.

Når vi tar del i nadverden hver uke, bekrefter vi vår beslutning om å tjene Herren og våre medmennesker.

Vår Frelser ga seg selv i uselvisk tjeneste. Han lærte oss at vi alle skulle følge ham ved å nekte oss våre selviske interesser for å kunne tjene andre.

Vi er lykkeligere og mer tilfreds når vi handler og tjener for det vi gir, ikke for det vi får.

Jesus sa at vi som følger ham, skulle være dyrebare og unike og skinne for alle mennesker.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Viser deg vei hjem

Vår kjærlige himmelske Fader vil at alle hans åndebarn skal komme hjem til ham. Han sendte sin Sønn Jesus Kristus for å gjøre den sikre vei mulig. Han har også satt veivisere og redningsarbeidere langs veien for å hjelpe sine barn. Foreldre, brødre og søstre, besteforeldre, tanter og onkler er effektive veiledere og redningsarbeidere.

Primær-arbeidere hjelper også til med å veilede barn. En kvinne var som ganske ung, medlem av det Primærs generalutvalg som sto bak VDR-mottoet. Hun underviste i menighetens Primær til hun var nesten 90 år gammel. Små barn følte hennes kjærlighet til dem. Fremfor alt lærte de, på

grunn av hennes eksempel, å føle og gjenkjenne Den hellige ånd.

En ettermiddag hadde min hustru kjørt vår eldste sønn hjem til en kvinne som lærte ham å lese. Jeg skulle hente ham på vei hjem fra jobben.

Leksjonen sluttet tidligere enn vi hadde tenkt. Han var sikker på at han kunne veien hjem. Så han begynte å gå. Da han hadde gått nesten en kilometer, begynte det å bli mørkt. Han var fremdeles langt hjemmefra.

Lysene fra bilene som kjørte forbi ham, var tåkete på grunn av tårene hans. Han innså at han trengte hjelp. Så han gikk bort fra veien og fant et sted å knele ned.

Gjennom buskene kunne han

VDR-VEILEDER

President Eyring fortalte om en Primær-lærer som var med på å lage VDR-mottoet: Velg det rette. Dette mottoet har hjulpet barn å ta gode valg i mange år. VDR-ringene som vises her, er på tysk, finsk, engelsk, fransk og italiensk.

HVEM ER DINE VEILEDERE?

President Eyring sa at vår himmelske Fader har satt veiledere og redningsarbeidere på jorden for å hjelpe sine barn å komme hjem til ham. Kan du tegne et bilde av noen av dem som din himmelske Fader har gitt deg som veiledere? Eller kan du skrive noen ord for å takke en av disse for noe han eller hun har gjort for å hjelpe deg?

EN LEDER I KIRKEN ELLER
ET ANNET MEDLEM

MOR ELLER FAR ELLER ET
ANNET FAMILIEMEDLEM

EN LÆRER

MOR ELLER FAR ELLER ET
ANNET FAMILIEMEDLEM

høre stemmer som kom mot ham. To unge mennesker hadde hørt ham gråte. De sa: «Kan vi hjelpe deg med noe?» Han sa at han hadde gått seg vill, og at han ville hjem. De spurte om han kunne telefonnummeret eller adressen sin. Det kunne han ikke. De tok ham med seg til sitt hjem like i nærheten. De fant etternavnet vårt i en telefonkatalog.

Da jeg fikk telefonen, kom jeg ham raskt til unnsetning, takknemlig over at snille mennesker hadde blitt plassert langs veien hjem. Og jeg er evig takknemlig for at han hadde lært å be i tro om hjelp når han hadde gått seg vill.

Jeg vitner om at Herren elsker dere og alle Guds barn. Hvis dere følger inspirert veiledning i denne, Jesu Kristi sanne kirke, kan dere komme trygt tilbake til vårt hjem hos vår himmelske Fader og Frelseren. ■

Fra en tale ved generalkonferansen i april 2010.

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten for å lære mer om Primærs tema denne måneden.

Templet er Guds hus

«Hellige ordinanser og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet» («Familien – En erklæring til verden»).

Av JoAnn Child og Cristina Franco

Hva føler du når du ser hvor vakkert templet er? Tenker du på disse ordene: «Jeg ser vår Herres tempel. Jeg ønsker å reise dit en dag»?

Noen ganger når barn synger «Jeg ser vår Herres tempel»,¹ ønsker de å reise dit en dag, men de forstår ikke hvorfor vi har templer, hva som foregår i templet eller hva de må gjøre for å komme inn. La oss finne ut mer om templet.

Hvorfor har vi templer?

Herren sa: «[Bygg] et hus til mitt navn hvor Den Aller Høyeste kan bo» (L&p 124:27). Herrens ånd finnes i hans templer. Templet er Guds hus. Det er et sted hvor vi inngår pakter (gir løfter) med vår himmelske Fader. Hvis vi holder våre pakter, vil vi få bo hos ham igjen.

Hva foregår i templet?

Alle må bli døpt for å kunne komme tilbake til vår himmelske Fader. Mange av vår himmelske Faders barn er døde uten å ha blitt døpt. Når du blir 12 år gammel, kan du bli døpt i templet for disse menneskene slik at de kan få de samme velsignelsene.

I templet mottar vi også en begavelse, eller en gave. Denne gaven er løftet om at hvis vi holder budene, kan vi få evig liv.

I templet kan mann og hustru bli beseglet som familie for tid og evighet. Det betyr at hvis de holder seg verdige, vil de være gift for alltid og få være sammen med sine barn som en evig familie.

Alt som gjøres i templet, gjøres i kraft av prestedømmet, eller med myndighet fra Gud.

Hvordan forbereder jeg meg til å komme inn en dag?

For å komme inn i templet må du være minst 12 år gammel. Du må være døpt og bekreftet. Du må tro på vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus. Du må tro på Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Du må etterleve vår himmelske Faders bud. Din biskop eller grenspresident vil intervju deg for å forsikre seg om at du er verdig til å komme inn i templet, og du vil få en tempelanbefaling som du må vise i templet. Å ha tempelanbefaling betyr at du lever slik du skulle for å komme inn.

Hvis du holder deg på veien som leder til templet, vil du være beredt til å komme dit «for å tilbe Gud og føle Ånden virke. Jeg ser vår Herres tempel, en bolig for vår Gud».² ■

NOTER

1. «Jeg ser vår Herres tempel», *Barnas sangbok*, 99.
2. «Jeg ser vår Herres tempel», 99.

AKTIVITET

Se på begge bildene. Hvilken familie er klar til å delta i åpent hus i templet? (1) På det første bildet setter du ring rundt de tingene som hjelper familien å forberede seg til å besøke templet. (2) På det andre bildet setter du ring rundt ting familien må forandre på for å bli klare til å dra. (3) Tenk på to ting du kan gjøre for å forberede deg til å dra til templet når du blir eldre. Skriv disse tingene under bildene.

Én ting jeg vil gjøre for å forberede meg til å dra til templet, er _____.

Én ting jeg vil gjøre for å forberede meg til å dra til templet, er _____.

Pionerdag på Tahiti

Av Maria T. Moody

Barna i Papeete Tahiti staver elsker pionerer! Sammen med sine foreldre deltok de i stavens pionerdag-aktivitet til minne om pionerene som reiste til Saltsjødalen i 1847.

Hver menighet bygget en pionervogn – noen med sykkelhjul og én med papphester. Barna gikk i tog, lekte pionerleker og spiste deilig mat.

Pionerdagen er også en spesiell dag til å minnes folk i alle land som tar imot evangeliet og hjelper til med å undervise andre i det. Alle disse menneskene er også pionerer! ■

Denne familien hadde matchende kyser, forklær og bukseseler.

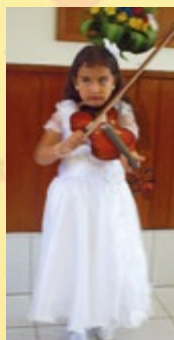
Disse guttene trakk menighetens prærievogn i paraden.

*Noen av jentene gikk med skjørt og pionerkyser.
Noen av guttene gikk med hatt og halstørkle.*

Vår side

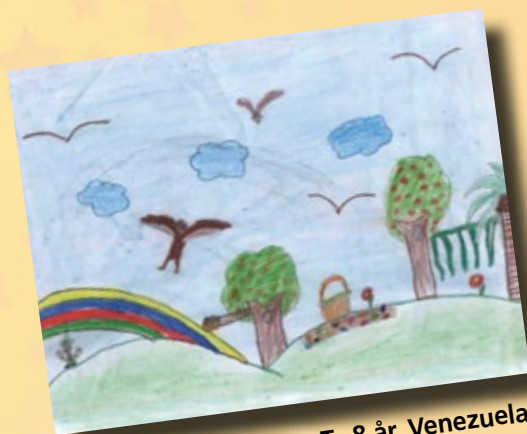
Fem år gamle Marcia V. fra Peru er øyenstenen til mor og far, Patricia og Raul. Hun går i VDR-klassen i Primær, og hun har en VDR-ring. Hun liker å fargelegge bildene i Liahona, og hennes yndlingsalme er «Jeg er Guds kjære barn».

Hun liker å hjelpe til med de mindre barna, og hun hjelper læreren å vaske tavlen. Hun spiller fiolin. Marcia liker familiens hjemmeaften og å gå i kirken. Hun elsker sin himmelske Fader og vet at han elsker henne også.

Jair O., 10 år, Peru

Send tegning, foto, erfaring, vitnesbyrd eller brev som e-post til liahona@ldschurch.org, med «Our Page» i emnelinjen. Alle bidrag må inneholde barnets fulle navn, kjønn og alder, i tillegg til fars eller mors navn, menighet eller gren, stav eller distrikt, samt fars eller mors skriftlige samtykke (e-post er i orden) til å bruke barnets foto og bidrag. Bidrag kan bli redigert med hensyn til klarhet eller lengde.

Guillermo T., 8 år, Venezuela

Sarah D., 6 år, Brasil

EN EVIG FAMILIE

23. august 2008 ble min familie beseglet i Salt Lake tempel. Det var en drøm som gikk i oppfyllelse. Det var en lang og slitsom reise, men det var verdt det. Vi kom til Utah om kvelden, og det første vi gjorde, var å dra for å se på templet. Det var så vakkert i kveldsmørket med alle lysene. To dager senere ble vi beseglet. Søstrene som tar seg av barna i templet, hjalp min søster og meg å kle oss i hvite klær. Så kom vi inn til mor og far. Det føltes som om jeg skulle møte Jesus. Vi var så glade for å bli beseglet! Nå vet jeg at jeg kan være sammen med familien min for evig.

Dean F., 5 år, Sri Lanka

Kallet

Av Corine Pugh

Basert på en sann historie om pioneren John Carling

«Isaac, Isaac.» Det var hans mors stemme. «Din far trenger deg ved innhegningen.»

Isaac løftet hodet og kikket ut av vinduet. Jo da, solen var på vei opp, og det betydde at det var plikter som skulle gjøres. Isaac vaklet ut av sengen og fant skjorten sin. Hun kunne høre oksene raute.

Idet han gikk ut gjennom kjøkkendøren, så han pappa leie gamle Taurus gjennom porten.

«Hvor skal du så tidlig, pappa?» spurte Isaac.

«Bare bort til gjerdet. Du må holde bøtten så Taurus vil stå stille.»

Oksen brølte, som om den spurte: «Hva er det som foregår i dag?» Men da Isaac holdt bøtten foran den, roet Taurus seg og begynte å slikke i seg kornet med den lange tungen sin. Mens oksen spiste, knyttet pappa grimen godt fast i gjerdet.

Da mamma kom ut, sa pappa: «Jeg har et spesielt prosjekt, Emeline. Vil du hente den tjukke tømmerblyanten på skrivebordet mitt?»

Da mamma kom tilbake med blyanten, la pappa noen planker på bakken. Så, etter å sett nøye på Taurus, begynte han å tegne på det myke, gule treverket.

«Hva gjør du, pappa?» spurte Isaac.

«Bror Fordham og jeg har fått et viktig oppdrag for templet,» forklarte pappa. «Vi skal hjelpe til med å lage de 12 oksestatuene som bærer døpefonten. Jeg lager en tegning, og Taurus er modell.»

Da han hørte navnet sitt, kikket Taurus opp, men så spiste han videre.

Isaac fulgte med mens faren tegnet lange, tykke streker. «Det begynner virkelig å ligne på Taurus,» sa Isaac. «Men hvorfor valgte du ham?»

«Fordi han er sterk og den beste oksen jeg noen gang har sett. Ser du hvordan han står? Det virker som han vet hvor viktig han er. Taurus er lydige også.»

«Dette er et veldig spesielt kall, pappa. Ikke sant?»

«Jo, det er det. Jeg er takknemlig for at jeg har blitt bedt om å hjelpe til.»

Isaac klappet Taurus på nakken. Han kunne kjenne oksens sterke muskler. «For en ære for deg, gamle gutt,» hvisket han.

Isaac gjorde seg raskt ferdig med pliktene sine. Han laget til og med sine vanlige 24 klesklyper av tre raskere enn vanlig. Han visste at når han var ferdig, ville han ha tid til å gjøre hva han ville.

I dag hadde Isaac lyst til å tegne. Mor og far hadde gitt ham lov til å tegne på peisen med kull fra de utbrente vedkubbene. Kullet var lett å vaske bort, og han kunne bruke det til å lage tykke eller tynne streker.

Mens Isaac tegnet Taurus, tenkte han på sin far og det vakre templet som ble bygget i Nauvoo. Hvis Isaac var sterk og lydige som Taurus, ville kanskje Herren velge ham til å arbeide med templet, akkurat som faren. ■

«[Bygg] et hus til mitt navn, ja, på dette sted, så dere kan bevise for meg at dere er trofaste i alle ting jeg befaler dere» (L&P 124:55).

«**D**el dine talenter, for det som vi villig deler med andre, det beholder vi.»

President Thomas S. Monson:
«Hjelpeforeningens ånd»,
Lys over Norge, juli 1992, 92.

ILLUSTRASJON: JIM MADSEN

Sammen for evig

Av Rebecca Cornish Talley

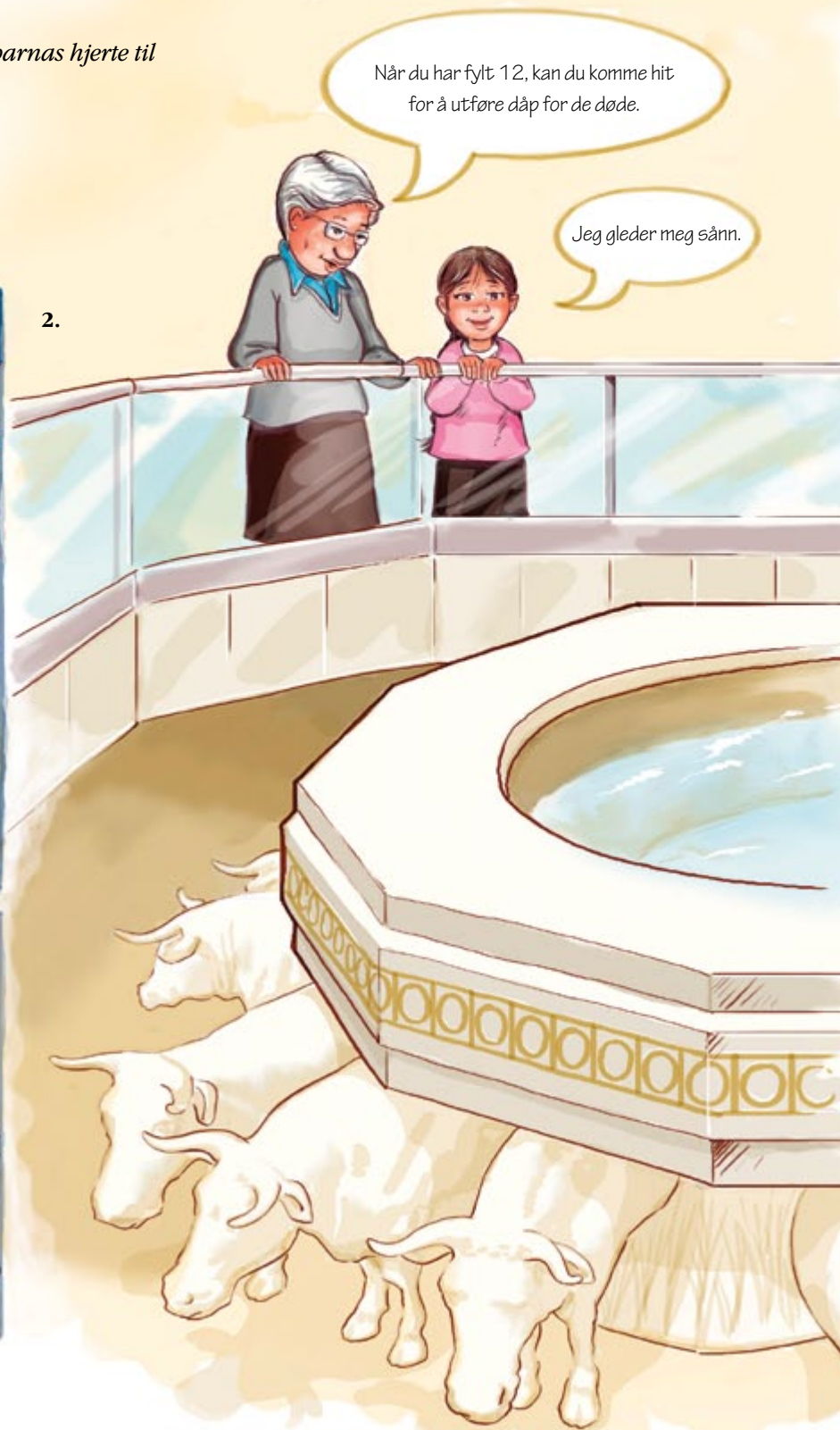
Basert på en sann historie

«Han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre» (3 Nephi 25:6).

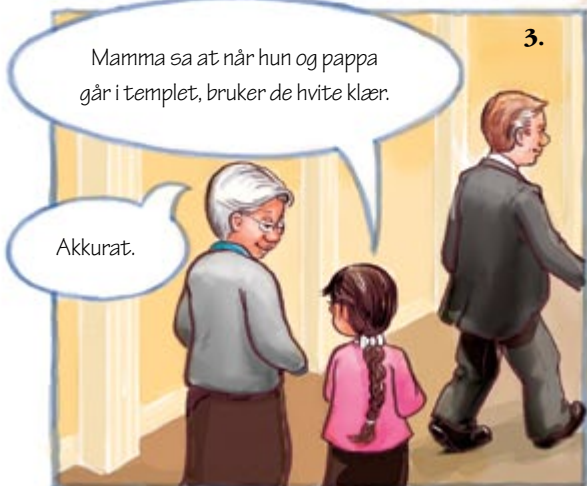
1. Før templet nær deres hjem ble innviet, inviterte Olivia sin bestemor med til åpent hus i templet.

2.

3.

4.

Det vil bli utført besegling i dette rommet. Stå foran dette speilet og se på speilet på den andre siden av rommet. Hva ser du?

Det ser ut som om vi fortsetter i det uendelige.

Akkurat som familien vår, ikke sant? Vi vil til og med få se bestefar igjen en dag.

Det har du rett i. Hvis vi holder budene, kan vi få være sammen med bestefar og hele familien fordi vi er beseglet i templet.

5. Olivia og bestemor fulgte omviseren inn i templets celestiale rom.

Jeg liker følelsen her inne. Jeg føler meg lykkelig.

Jeg også.

6.

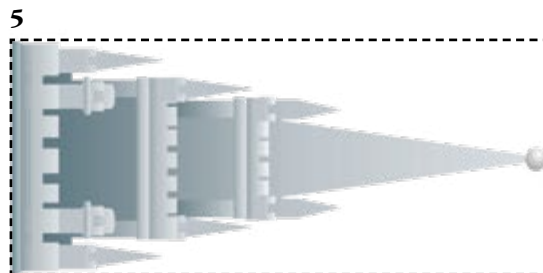
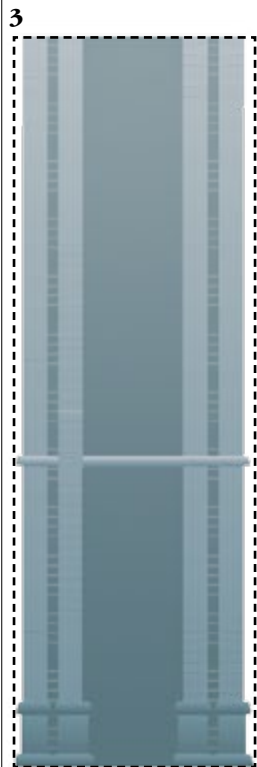
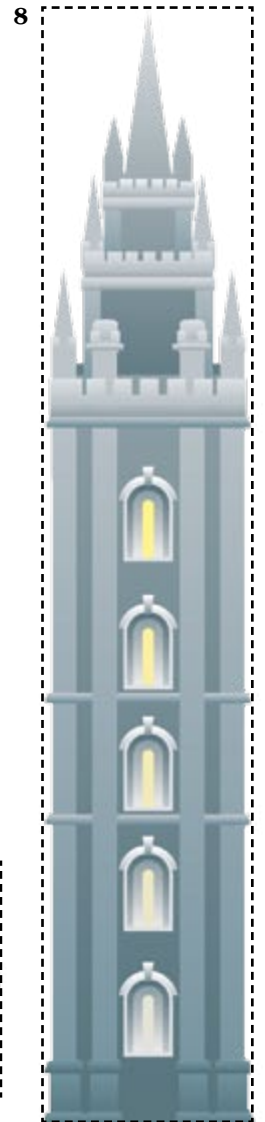
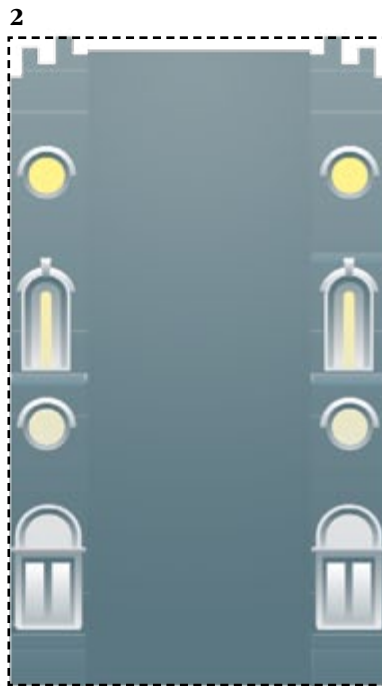
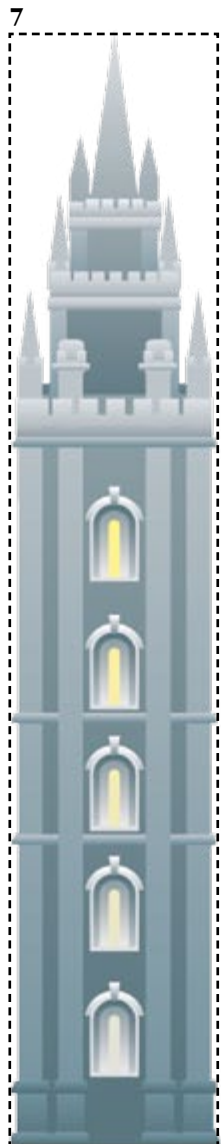
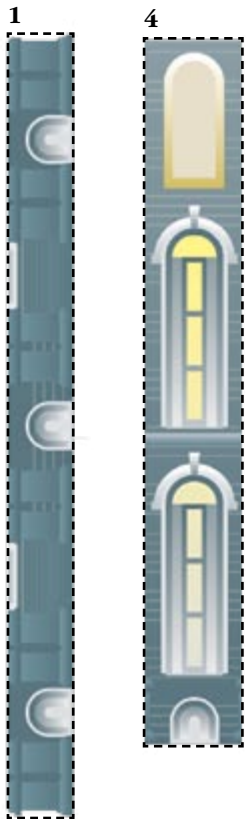
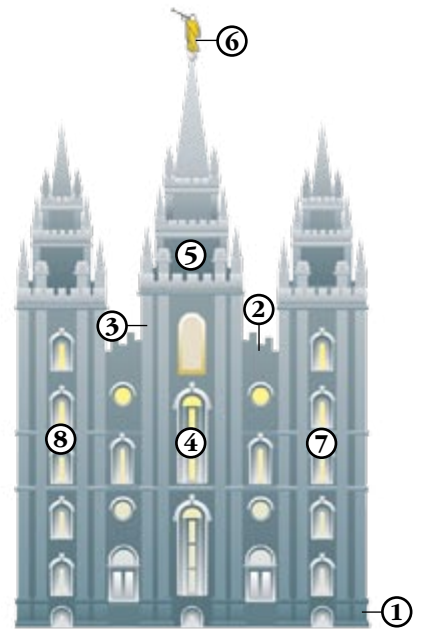
Jeg elsker templet, bestemor. En dag, når jeg er eldre, skal jeg komme tilbake og gifte meg her. Jeg er glad for at hele familien kan få være sammen for evig – også bestefar.

Akkurat. Og jeg er veldig takknemlig for templet, for åpent hus og for deg.

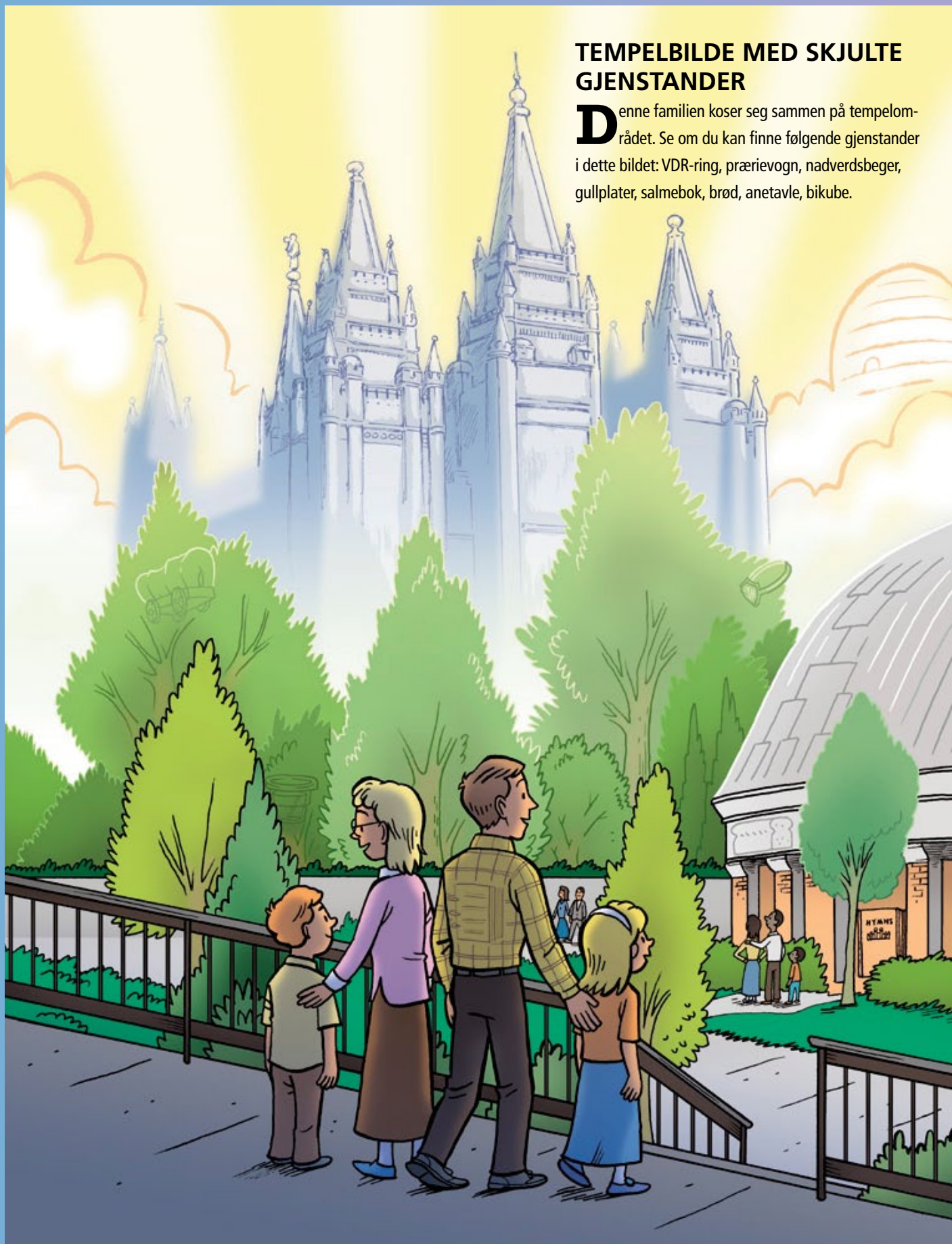
Å BYGGE ET TEMPEL

De tidlige bosetterne i Saltsjødalen brukte 40 år på å bygge Salt Lake tempel. Få hjelp av en voksen, og klipp ut disse delene av templet og sett dem sammen for å bygge en modell.

TEMPELBILDE MED SKJULTE GJENSTANDER

Denne familien koser seg sammen på tempelområdet. Se om du kan finne følgende gjenstander i dette bildet: VDR-ring, prærievogn, nadverdsbeger, gullplater, salmebok, brød, anetavle, bikube.

Husk konferansen-kort

Du kan klippe ut disse kortene og bruke dem som en påminnelse om det du lærte under generalkonferansen.

“Mine unge venner ... , dere skulle alltid ha templet som mål. Ikke gjør noe som vil hindre dere i å komme inn og ta del i de hellige og evige velsignelsene som finnes der.”

President Thomas S. Monson

“Det er stort å være en kristen og å leve som en sann Kristi disippel.”

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum

“Ut ifra det som kan virke som små valg, vil Herren lede dere til den lykke dere ønsker. Gjennom deres valg vil han kunne velsigne utallige andre.”

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap

“Gjennom oppriktig vennlighet og tjeneste kan vi bli venner med dem vi tjener. Disse vennskapene fører til større forståelse av vår hengivenhet til evangeliet og et ønske om å lære mer om oss.”

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum

“La det ikke gå en eneste dag uten at dere gjør noe for å følge Åndens tilskyndelser.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap

“I likhet med Liam kan vi ikke se vår himmelske Fader, men vi kan lytte etter hans røst for å motta den styrke vi trenger for å utholde livets utfordringer.”

Jean A. Stevens, førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap

“Dere har kommet til jorden nå, ... og Herren har utrakt sin hånd for å forberede verden på sin strålende tilbakekomst. Dette er en tid med store muligheter og viktige ansvarsoppgaver. Dette er deres tid.”

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum

“Dere er ikke alene! ... Når dere holder paktene dere har inngått, vil Den hellige ånd lede og vokte dere. Dere vil være omgitt av himmelske engleskarer.”

Elaine S. Dalton, Unge kvinners generalpresident

Kirken ønsker historier

om pionerer i vår tid

Av Hikari Loftus

Kirkens tidsskrifter

Når Kirkens medlemmer tenker på pionerer, forestiller de seg som regel dem som reiste til det vestlige USA med båt eller til fots på 1800-tallet.

Mange er kanskje ikke klar over at de selv er pionerer i dagens nybrottsland.

Avdelingen for Kirkens historie ønsker historier om pionerer i vår tid. Selv om avdelingen gjerne tar imot enhver personlig historie, er den spesielt interessert i historier om konvertitter, personer som bor i et område hvor et nytt tempel blir eller har blitt oppført, misjonærer som virker i en ny misjon, eller noen som anvender evangeliet i sitt liv selv om de ikke bor i nærheten av mange andre siste-dagers-hellige.

“Andres personlige historier kan hjelpe dem som har gjennomgått de samme opplevelsene,

bodd på samme sted eller levd i samme periode,” sier Brad Westwood, ansvarlig for nyervervelser ved Avdelingen for Kirkens historie.

Personlige historier kan være fulle av livshistorier eller småting som minner fra en misjon, personlige erfaringer man har hatt som far eller mor, eller andre spesielle historier f.eks. en viktig hendelse, sier bror Westwood.

“Vi tror at alle Guds barn er likeverdige i hans øyne,” sier bror Westwood. “Vi har alle en viktig historie å fortelle – vi har alle opplevd å bli prøvet i denne verden, og vi vet at historier kan styrke vitnesbyrd.”

Om 100 år, sier bror Westwood, vil kanskje noen som ikke har sine egne slektshistoriske opptegetninger, lese dine og si: “Så det er slik det er å være konvertitt.”

BILDE FRA JOSEPH MILLETTFILMEN

En kort film om Joseph Milletts liv, som finnes på engelsk på news.lds.org, forteller en trosfremmende historie som er tilgjengelig i dag fordi den ble bevart i personlige historier.

Ved å lære om egne slektninger eller andre pionerer – hva de strevde med, hva de lærte og hvilken visdom de tilegnet seg – kan de finne råd og hjelp for sitt eget liv.

Når en historie sendes til biblioteket, blir den katalogisert og gjort tilgjengelig for besøkende. Manuskriptene eller bøkene blir oppbevart i et klimakontrollert miljø ved Kirkens historiske bibliotek, noe som forlenger holdbarheten.

Bror Westwood ga følgende råd til dem som vurderer å sende sine personlige historier til Kirkens historiske bibliotek:

Skriv for offentligheten. Selv om dagbøker er glimrende historiske kilder, handler de ofte om hverdagslige hendelser og personlige tanker som ikke alltid er passende for offentligheten. Iblant kan disse sette noens privatliv i fare. Hvis en historie inneholder informasjon som kan skade noens gode navn og rykte, vil den bli mottatt, men ikke gjort offentlig tilgjengelig.

Skriv historier i segmenter og avsnitt. Det kan ofte virke avskrekkende å skulle begynne med sine første barndomsminner og så prøve å dekke alt frem til i dag. Begynn med å skrive én historie om gangen. Du kan for eksempel begynne med å bare skrive om din misjon. Når den er ferdig, kan du gå over til en annen del av ditt liv.

Bruk primærkilder. Hvis du har et brev, bør du renskribe det eller bruke det i en bok. Hvis du har et foto, ta det med. Hvis du har brukt informasjon fra en bestemt bok, anfører du det. Utklippbøker kan ha en viktig funksjon i en personlig historie, men de som lager slike bøker, pleier som regel ikke å forklare sammenhengen eller skrive om hendelsene som er avbildet på bilder, sier bror Westwood. Han foreslår å bruke noen minutter på å skrive om hva som foregår på bildene i en utklippbok.

Rådspør og intervju andre. “Vi pleier å se på vår personlige historie som vårt eget syn, men jo

flere perspektiver man får med, jo viktigere blir den,” sier bror Westwood. Når du intervjuer andre, får du et nytt perspektiv, og det kan hjelpe deg å forbedre historien din.

Skriv om åndelige opplevelser, sentrale øyeblikk, nøkkelfaktorer og viktige personer og hendelser. “Vi elsker en historie som er godt fortalt,” sier bror Westwood. Skriv om opplevelser med en innledning, hoveddel og avslutning. “Bruk ikke 60 sider

på ditt liv før du fylte to. Du kommer trolig ikke til å skrive det, og andre kommer ikke til å lese det.”

Skriv om det du brenner for. Bror Westwood foreslår at istedenfor å skrive kronologisk, kan du skrive tematisk eller om et emne som interesserer deg.

Viktigst av alt, medlemmer skulle ikke sende sin egen eller familiens historie til Kirken uten at familiens medlemmer har fått den først, ettersom den vil være

til styrke for den familien den kommer fra.

Bror Westwood tror at de som tar seg tid til å skrive en personlig historie, og skriver ærlig om gode og dårlige tider, vil kunne se Herrens hånd i sitt liv og etterlate seg en arv og minner som vil styrke deres familie og andre medlemmer av Kirken.

Hvis du er en pioner i vår egen tid og ønsker å dele dine erfaringer med andre, kan du sende din historie til Avdelingen for Kirkens historie.

Du kan levere eller sende historien din til: Church History Library, 15 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-1600, USA, Attention: Acquisitions.

Du kan levere personlig fra kl. 09.00 til 17.00, mandag til fredag.

Du kan også sende din historie som e-post til ChurchHistoryAcquisitions@ldschurch.org eller ringe telefonsentralen ved Church History Acquisition på 1-801-240-5696. ■

© 2006 DAVID STOKER

Personlige historier kan hjelpe andre å styrke sin tro.

Unge voksne må bli den beste generasjonen, sier eldste Perry

“Jeg har sett den glødende åndelige kraften blant Kirkens unge voksne,” sa eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum under en Kirkens skoleverks temakveld for unge voksne 6. mars 2011. “Jeg kjenner deres kapasitet.”

Han fremsatte fire ting som vil hjelpe unge voksne å leve opp til sine fremtidsmuligheter og hjelpe andre å gjenvinne sin tro på Kristus: daglig bønn, daglig skriftstudium, tempelverdighet og daglige tjenestegjeringer.

“Dere er den generasjon Herren har spart til denne tid... Jeg utfordrer dere til å bli ‘den beste generasjon,’” sa eldste Perry.

Les, lytt til eller se talen på mange språk på institute.lds.org. Klikk på **CES Firesides**, og velg så et språk.

Evangeliet gir glede sier eldste Cook til asiatiske hellige

Fra 12. til 20. februar 2011 besøkte eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum de hellige i Korea og Japan.

Han lærte Kirkens medlemmer i Seoul i Korea at vi skulle være takknemlige for det vi har istedenfor å fokusere på det vi ikke har. Han minnet dem om at evangeliet gir den glede, lykke og fred vi alle søker.

Eldste Cook møtte også journalister fra en rekke aviser for å svare på spørsmål.

Eldste Cook tok seg tid til å undervise, gi råd og svare på spørsmål fra misjonærene i Korea Daejeon misjon, og deltok på en prestedømmets lederskapskonferanse i samme misjon.

Besøket ble avsluttet ved at eldste Cook deltok på en stavskonferanse i Cheongju Korea stav. Dette var første gang staven ble besøkt av en apostel.

FOTO: GEON WOO JUN

Under sitt opphold i Syd-Korea minnet eldste Quentin L. Cook de sistedagers-hellige om at evangeliet gir den glede og fred vi søker. Flere fotografier finnes på news.lds.org.

Eldste Cook deltok også på en prestedømmets lederskapskonferanse i Kobe i Japan, og på stavskonferansen i Okayama Japan stav. Han hadde dessuten samtaler med representanter fra helligdommen Meiji i Tokyo, og gjorde en kort stopp i Vietnam.

Loven gjør det mulig for oss å nå våre mål, sier eldste Christofferson

“Gud delegerer til oss, sine barn, anledningen og ansvaret for å opprette lover og rettssystemer for å regulere mellommenneskelige forhold og adferd,” sa eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum i en tale til medlemmer av J. Reuben Clark Law Society 4. februar. Han talte om den rolle loven spiller for at enkeltpersoner fullt ut skal kunne nå sine mål i dette og i neste liv.

Eldste Christofferson minnet tilhørerne på at “vi kan ikke oppnå fullkommen rettferdighet uten Jesus Kristus”, og at “det viktigste vi kan gjøre for å hjelpe andre å bli det de kan bli, er å lede dem til Frelseren”. Han bar vitnesbyrd om Frelserens evne til å rette opp i det som er galt,

og til å “kompensere for vår utilstrekkelighet og rettferdiggjøre oss ifølge den lov som gjør oss i stand til å bli hans medarvinger til evig liv”. Han avsluttet med sitt vitnesbyrd om at Kristus lever.

På temakvelden ble også eldste Christofferson tildelt utmerkelsen J. Reuben Clark Law Society Distinguished Service Award for sine bidrag til rettsvesenet.

Søster Beck understreker Hjelpeforeningens rolle i Guds plan

Hjelpeforeningens president Julie B. Beck møtte nesten 10 000 Hjelpeforenings-søstre på BYU-Idaho 26. februar 2011 for å styrke deres tro og oppmuntre dem i deres oppgaver i Hjelpeforeningen og i frelsesplanen.

Under et fellesmøte og et lederopplæringsmøte besvarte søster Beck spørsmål fra kvinner og prestedømsledere fra over 40 staver i det syddøstre Idaho.

Søster Beck vitnet om at de som deltar i Hjelpeforeningens arbeid, og som har Herrens hensikter i sine tanker og sitt hjerte og oppfyller hans hensikter her på jorden, vil bli velsignet, styrket, rensert og helbredet.

“Vi har en organisasjon som ble opprettet av Herren for å velsigne hans døtre,” sa hun. “Herren vet hvem dere er fordi det er hans verk. Han vil styrke og foredle dere.”

Les mer om hva søster Beck sa, og se en tilhørende film på news.lds.org. (Både film og tekst er kun tilgjengelig på engelsk.) ■

KIRKEN RUNDT

Symaskiner utvikler selvhjulpenhet

Kirkens bidrag i form av 50 symaskiner til Fijis sosialdepartementet i 2010 og et kommende bidrag på ytterligere 50 innebærer større selvhjulpenhet og flere arbeidsmuligheter for kvinner i landlige områder på Fiji.

Kirkemedlemmers bidrag til humanitærfondet gjør Kirken i stand til å dekke behov over hele verden med slike prosjekter som symaskinbidragene. Kirkens representanter samarbeider tett med lokale og nasjonale ledere for å forstå lokale omstendigheter og respektere innbyggernes ønsker.

“Vi utfører dette og tilsvarende prosjekter fordi vi følger Jesus Kristus,” sa eldste Taniela B. Wakolo, områdesytti, i et intervju med *Fiji Times*. “Vår tro motiverer oss til ... å gjøre godt i verden.”

Japansk medlem mottar utmerkelse

9. november 2010, fire måneder før det voldsomme jordskjelvet i Japan, mottok Yoji Sugiyama, et medlem av Fujisawa Japan stav en fortjenestemedalje for sin tjeneste for sitt land.

Som mangeårig ansatt i Utenriksdepartementet, var bror Sugiyama sterkt involvert i forhandling av handelstraktater og representerte Japan i mange sammenhenger.

Bror Sugiyama tror at Herren gir oss alle anledninger til å gjøre godt i vårt eget virkefelt. Han sier: “Herren gir oss noen ganger vanskeligheter så vi

kan finne våre behov. Uten slike nødvendigheter og muligheter til å finne gode løsninger, gjør ikke mennesker fremgang og bringer ingen glede til denne verden.”

Kirkens veldedighetstjeneste skaffer rent vann

Nesten en milliard mennesker i verden mangler tilgang til rent vann, noe som ofte medfører vannbårne sykdommer som kolera, diaré og tyfus. Men siden 2002 har Kirken hjulpet syv millioner mennesker i over 5000 lokalsamfunn å få tilgang til rent vann. Filmen *Vann er lykke*, som finnes på news.lds.org, viser hvordan Kirkens veldedighetstjeneste skaffer rent vann til en landsby i Sierra Leone. ■

KORT FRA FLERE STEDER I VERDEN

De levende profeters læresetninger i oppdatert versjon

Kirkens skoleverk har utgitt en ny fargeversjon av *De levende profeters læresetninger*. Den nye håndboken forklarer hvor viktig det er å ha profeter i vår tid, i tillegg til rollene til Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum, samt hvordan suksessen i Det første presidentskap foregår.

Håndboken kan kjøpes på store.lds.org eller på alle distribusjonssentre i USA. Håndboken er for øyeblikket bare tilgjengelig på engelsk og spansk, men skal oversettes til andre språk.

Kirken arrangerer flerkirkelig hyllest

En flerkirkelig musikalsk hyllest med sang, dans, skriftlesning og

© 2007 IRI

Den flerkirkelige musikalske hyllesten ble første gang holdt under Vinter-OL i 2002, og har siden blitt arrangert i februar hvert år.

bønn fra en rekke forskjellige trosamfunn fant sted i Tabernaklet på Temple Square søndag 20. februar 2011.

En rekke arrangementer i lokale synagoger, kapeller, hindutempler og på andre steder ble holdt i forkant av søndagens konsert for å vise Utahs religiøse tradisjoner. ■

KOMMENTARER

Hjem og ekteskap basert på Frelseren

Min mann og jeg bruker *Liahona* på familiens hjemmeaften. Det har vært en oppbyggende opplevelse. I budskapene fra Det første presidentskap søker vi inspirerende ord som kan hjelpe oss med hverdagens utfordringer. Slik styrker vi grunnlaget for et hjem og et ekteskap tuftet på Frelseren Jesus Kristus.

Patricia Oliveira de Souza Balena Leal, Brasil

Glede midt i sorgen

Budskapene i *Liahona* har virkelig styrket meg, ikke minst siden min mor døde. Selv midt i min sorg er jeg glad for å være en del av dette store verk og for å ha alle evangeliets velsignelser i mitt liv. Jeg vet at hvis jeg holder ut til enden, kan jeg få være sammen med min mor igjen. ■

Dinabel Zelaya, Honduras

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet.

IDEER TIL FAMILIENS HJEMMEAFTE

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Dette er noen få eksempler.

“Sett i gang”, side 42: I løpet av leksjonen kan dere vurdere å leke “Kongen befaler” for å illustrere det å vente på at noen skal be oss gjøre noe. (Leken foregår ved at én person sier:

“Kongen befaler ...” og så ber de andre om å gjøre et eller annet, som å rekke opp en hånd. Vedkommende fortsetter noen ganger på denne måten, og prøver så å få de andre til gjøre noe uten at han eller hun først sier: “Kongen befaler”. For eksempel: “Kongen befaler: Rekk opp hånden. Kongen befaler: Klapp i hendene. Tramp med foten.”) Bær vitnesbyrd om en gang du har blitt veiledet når du har gått frem i tro.

“Svaret i vers åtte”, side 50: Les artikkelen sammen, og les så Jakobs brev 1:8. Drøft hva det vil si å være tvesinnet. Det kan også være nyttig å lese Matteus 6:24 og Josva 24:15. Hva lærer denne artikkelen oss om forholdet mellom våre valg og våre ønsker? Hva lærer den oss om vår himmelske Fader? Hva gjorde Angelica for å finne svar på sine spørsmål? Vurder å bære vitnesbyrd om viktigheten av skriftstudium og bønn.

“Kallet”, side 68: Fortell denne historien. Vurder å snakke sammen om hvordan familiemedlemmenes talenter kan glede andre gjennom tjeneste og kall i Kirken. Bestem dere for å lære eller forbedre et talent eller en ferdighet. ■

I ÅR ER DEN UGRESS – DRA DEN OPP

Av Mont Poulsen

Da jeg vokste opp i Lehi, Utah, hadde familien min en hage som var stor nok til at vi roterte på maisen og potetene hvert år. En dag ba min far meg om å luke maisåkeren mens han luket potetåkeren. Mens jeg jobbet meg nedover en rad med 15 cm høy mais, fant jeg en enslig potetplante som var større og penere enn noen av potetplantene på pappas side av hagen. Jeg ropte til ham og spurte: «Hva skal jeg gjøre med denne?»

Pappa kikket så vidt opp. «Dra den opp.»

Jeg trodde ikke han hadde forstått at det var en potetplante, og protesterte: «Men pappa, det er ikke ugress. Det er en potet.» Igjen, uten å se opp, sa han: «Ikke i år. I år er det ugress. Dra den opp.» Og det gjorde jeg.

Siden den gang har jeg ofte tenkt på visdommen i min fars ord. Jeg har lært at lydighet ikke bare handler om å ta rett valg, men om å ta rett valg *til rett tid*. Når jeg tenker på alt min himmelske Fader ønsker at jeg skal gjøre i dette liv, kan det virke minst like viktig å gjøre dem til rett tid som å gjøre dem i det

Når jeg tenker på alt min himmelske Fader ønsker at jeg skal gjøre i dette liv, kan det virke minst like viktig å gjøre dem til rett tid som å gjøre dem i det hele tatt.

hele tatt. Å reise på misjon, å gå på stevnemøter, å gifte seg, å få barn, å skaffe seg utdanning og å begynne i heltidsarbeid er for eksempel alt sammen riktige valg. Men hvis man gjør disse gode tingene i feil rekkefølge, kan konsekvensene ofte bli katastrofale.

Kong Benjamin sa at vi skulle «se til at alt ... gjøres i visdom og orden» (Mosiah 4:27). Eldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i De tolv apostlers quorum sa: «Tro innbefatter også tillit til Guds timeplan, for han har sagt: »Alle ting må skje i rett tid» (L&P 64:32).¹

Jeg tror Satan bedrar oss ved å overbevise oss om å gjøre de rette tingene i feil rekkefølge: seksuell intimitet før ekteskapet, stevnemøter før man har fylt 16, å bli foreldre for så å gifte seg, og så videre. Selv Guds største bud blir planter som vokser til feil tid – ugress, når de kompromitteres eller tilsmusses. Når jeg har blitt fristet til å rettfærdiggjøre å gjøre de rette tingene til feil tid, har jeg vært takknemlig for min fars viktige lærdom: «Ikke i år. I år er det ugress. Dra den opp.» ■

NOTE

1. Neal A. Maxwell: «Så I ikke skal gå trett og bli motløse i eders sjeler», *Lys over Norge*, juli 1991, 84.

Kvinner i alle nasjoner fremmer fred, av Emma Allebes

*«La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke»
(Johannes 14:27).*

«Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha

*fred i meg. I verden har dere trengsel. Men
vær frimodige! Jeg har overvunnet verden»
(Johannes 16:33).*

Victor Vasquez (over) og Ruth Lopez Anderson (forsiden) er 2 av 24 latin-amerikanske siste-dagers-hellige som forteller sine inspirerende omvendelseshistorier og bærer vitnesbyrd for *Mi Vida, Mi Historia* - en utstilling som nylig ble vist ved Kirkens historiske museum i Salt Lake City. Les om 9 av disse siste-dagers-hellige på side 16-21. Du kan se det hele på Internett på spansk eller engelsk på **lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria**.